

• БЪЛГАРІЯ • излиза въ сръ-
да и сѣбота.

Годишната цѣна предплатена
е: у Цариградъ 150 гр. кайме
и вѣнъ отъ Цариграда 200 гр.
кайме или 40 бешлика.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРІЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСИ.

Писмата които си отнасятъ
до Редакціята надписватъ се
до Драгана Цанкова.
Листата у които става подпис-
ката, отговарятъ за Вѣстникъ.
Нико не се плаща за какво
то се вѣсти въ "Българія".

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ псалтирната му на Галата. — Въ Търново у Г-на Н. Кисимова, въ Шу-
менъ у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ис. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Ста-
нова, въ Калотеръ у г-на Х. И. Х. Дикова, въ Сливенъ у г-на Г. Димитра, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у
г-на Георгия Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Тесдурова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ Софія у г-на Х. Мано Стойнова, въ Котелъ у г-на Са-
ла Динковски, въ Джурѣжъ у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Саломовъ у г-на Бр. Х. Гюрова, въ Душлица у г-на И. Явковска, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Ха-
скаю у г-на Христофула Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендиль у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у
г-на К. Държеловицъ, въ Свиштовъ у г-на Минья Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свишовъ у г-на Н. Д. Станчогу, въ Руссе у г-на Петра Зла-
това, въ Гюргево у г-на Б. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-на Бр. Добричана, въ Варна у г-на Бр. Георгиевска, въ Бу-
корещъ у г-на Иванча Мишкова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Пазаръ у г-на Г. Шопова.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Противорѣчіята на г.

Бурмова.

Много пати ни е дошло на умътъ да
разгледаме съчиненіята на г. Бурмовъ
печатани въ Книжницата и въ Ц. Вѣс-
тникъ, не само отъ къмъ богослов-
ска и философическа страна, но още
и отъ къмъ бившовна.

Както си сяка за голѣмъ богословъ,
голѣмъ философъ, голѣмъ историкъ...
тъй сяко г. Бурмовъ ся сяка още
списатель безъ ешъ, толко за отборъ
тъ на мисли колкото и за хубостъ
та на слогу.

Едно время когато г. Бурмовъ ся
отдаваше въ книжевни си съчине-
нія нѣй го сравнявахме на па-
унтъ който ся падува, изказва
свѣтлоти си пера, глѣда ги съ гладна
гордостъ и като ся върти около се-
бѣ си представя ги на любивити
за да ги глѣда.

По послѣ нѣй срещнахме г. Бур-
мова съ очи навсдени и прилепени на
пипътъ му и въ едно дълбоко замы-
слованіе. Като събудихме тои новъ
мистикъ и го извѣдохме отъ боже-
ственности му сжуванія, той ще си
отнесе ли съ насъ както Езикостиги
или Паламинити ся отнесоха съ Бар-
лаама? Това, не го знаимъ още, въ-
дмаме право да ся бонимъ, защото

той извѣсти на нашии Българе че
единъ вѣръ, духналъ; тоя вѣтръ, ду-
ма той или отъ Бебекъ и отъ С. Бе-
недето и е по опасенъ отъ опаснѣтъ
вѣтръ които духа отъ гръцката па-
трикана.

Вѣтаръ тѣ кой то излиза отъ па-
трикана та и отива да собужда Г.
Бурмова е прочее опасенъ. Да, и то-
ва споредъ сжденіе то на свято-гор-
скіятъ пресвѣтъ казугеринъ. Това е
причина та дѣто, равенъ въ достоин-
ство то съ вселенскіятъ патрикъ на
Българія, и новъ златоуесть, той ся
намѣсти въ църква та ни на Балатъ
за да бже поблизо до дупка та
отъ дѣто излизатъ фанариотскити опа-
сни вѣтрове и да може подобре да
я запуши или да прати опаснѣтъ вѣ-
тръ къмъ ненаселени ги пустини на
Африка.

Нѣ защо Г. Бурмовъ противотури
само вѣтрѣтъ на краснорѣчіе то си
противъ опаснии воли кои то излиза-
тъ отъ фанаръ и противъ по-опасни
ти още воли кои то излизатъ отъ С-
Бенедето и Бебекъ?

Г. Бурмовъ видѣлъ ли е въ сжипа-
та си че нѣма други средства противъ
тыя опасни вѣтрове? или казали ли му
сж го въ Кіевъ въ некое богословско
завѣденіе? Това е кое то желанимъ да
научимъ.

Догдъ Г. Бурмовъ ни кажи, върхъ,
тоя подлогъ нѣщо тайно и непознато
нѣй го ублажаваме за строгити исти-
ни кои то сѣй сега да казва на грѣ-
шати.

Нѣ, не ли е язкъ за тыя строга
истини като си губятъ тѣжнота и
силата въ варварскіятъ слогу съ кого-
то г. Бурмовъ ся узнава?

Лишени отъ слогу, литературни
съчиненія на г. Бурмова не сж по до-
бри отъ съчиненіята на единъ доленъ
ученикъ. И наистина дѣ сж учени-
цити, освѣн ако нѣ сж системати-
чески раззратили литературниятъ вкусъ,
които да искатъ да пишятъ Българ-
скіятъ языкъ съ бурмовски слогу?

Лишени отъ философически и бо-
гословски понятія, съчиненіята на г.
Бурмовъ приличатъ на циганска торба,
на глупости между които ся намиратъ
нѣколко рѣдки истини подобни на
тыя искри които излизатъ отъ блат-
та и изгаспуватъ въ въздухѣтъ.

(Сѣдѣуе)

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАР- СКИ РАБОТИ.

Цариградъ 18/30 Мая.

Както казахме въ послѣднѣтъ си листъ,
нашии Българи въ Ц-градъ остана
нужността на поставяніето едни комисіи които
да ся трудятъ за нарежданіето на училището

при Българската църква. И наистина такава една постъпка бѣше крайно неизбѣжна; защото това училище, което трѣбаше да е примѣръ на напредваніето, то падаше отъ день на день и именно отъ когато г. Бурмовъ пріе часть въ преподаваніето.

Не прикаляваме въ говореніето си: нѣ казваме онова което сме видѣли и което още днесъ виждаме. Ако същественното условие на единъ какъвъ да е управител е да изпълнява точно длъжността си, то г. Бурмовъ ни даде зѣлишето на едно чудно управителство, и трѣба да исповѣдаме че рѣката му дѣто ниши туря разстройство.

Нѣ ний не ся стчаюваме, комисіята която ще ся състави не слѣдъ много ще туря единъ край на това състояніе на работити.

Новинити които пріехме отъ България сѣ до 11 Маія.

Въ нѣстятъ день 8 Маія, когато въ Шумиятъ ся изхвърляше името на Венеаминъ изъ общити молитви, сжщото приключеніе станало и въ градецъ. По примѣрътъ на нашити еднородци въ Цариградъ, дума дописката ни отъ тоя градъ 8 Маія, мы днесъ еднажъ за сѣкога изринахме изъ църквата омазното имя на фанариотвѣна Венеаминъ и замѣнихме го съ Августѣйшето имя на милостивіятъ и благодарѣлніятъ ни самодържець Султ. службата божія ся извърши отъ двама свѣщенници. Прелюбезното имя на Н. И. В. Султанътъ ся помяна на сѣко мѣсто дѣто до сега сѣ е слушало Венеаминовото. Многочисленніятъ народъ възхищенъ отъ радостъ грѣмогласно викаше: **д а е ж и в ъ С у л т а н ъ т ъ**. Най послѣ младити испѣха многолѣтна пѣснь за здравіето му.

Освѣтъ това нашии съотечественници въ градецъ ще направятъ повече. Като врѣмято приближава Венеаминъ да трѣгнѣ да събра вонтіята си, тѣ ще му пратятъ предварително, на каба кинга, едно писмо тѣй съчинено: » Извѣстивася на Венеаминъ, какъ не е припознатъ вече отъ градецката община, споредъ това, не е и пріятъ отъ мен. За това да не е смѣялъ да сѣгнѣ въ предѣлитъ ѳ, защото отъ признателность за добринити съ които я е обсицѣлъ, ти е гетова да го посрѣщне съ архидяконъ-Стефановъ вънецъ ».

Празникътъ на св. Кирила и Методія сѣ прославилъ въ Пловдивъ много тѣжественно. Стичаніето на Българскіятъ народъ было сеобщо. Отъ най далечини краища на градътъ Българити тичали и сѣ събрали въ църквата св. Богородица която сѣ изпълнила отъ възъ и отвѣтрѣ. Епископътъ Еритронъ старуженъ отъ сичкото Българско свѣщен-

ство извършилъ свѣщенната служба.

Слѣдъ едно тържественно обикаланіе въ махлатъ, множеството озишло въ Българското училище. Учителътъ г. Груевъ изрѣклъ едно слово въ което представилъ жалостното положеніе дѣто ни е докарало фанариотското духовенство, характерътъ на сегашната борба между гръцити и Българити и изразилъ желаніето за едно пълно отдѣленіе отъ гръцити. Словото сѣ послѣдовало отъ една пѣснь за слава и дългоденствіе на Н. В. Султанътъ.

Фанариогинътъ Палсій отказалъ да почетъ народніятъ този празникъ съ присѣствіето си. При сичкити си обѣщанія че ще служи въ него день той нито въ църква дошълъ. Причината на това ушъ было че Българити щели да го принудятъ да изхвърли името на патрикътъ. Ний знаимъ че отъ сичката му епархія сѣ ся испратили жалби до В. Правительство, че не познаватъ вече гръцкіятъ патрикъ. Дѣлото на отдѣленіето е извършено и Палсій като не смѣлъ да присѣствува го повече потвърдилъ.

И въ Железникъ, празникътъ на св. Кирила и Методія ся тържествувалъ радостно въ църквата на свѣти Никола. При имената на първити ни учители славното имя на Н. В. Султанътъ гърѣло отъ устата на сичкіятъ събранъ народъ. Слѣдъ водосвѣтътъ който станалъ въ училището, г. Шилковъ изрѣклъ слово въ което изложилъ причината на днешното праздуваніе, нѣщо за свѣтити мѣже изедно съ тѣхнити другари, за основаніето отъ тѣхъ на Българската Іерархія, за подякненіето ѳ подъ гнидоту гръцко духовенство и най подиръ за нейното подноляваніе. Въ заключеніето на словото, той помяналъ нѣщо и за новосъзданното читалище и за добротворната негова цѣль.

Надѣждити ни останаха до сега излѣгани отъ страна на Железникъ и Пловдивъ. Ний считаме тия градове между първити които да трѣгнатъ по примѣрътъ на Цариградскити ни Българи и тая постъпка ся надѣвахме най много да и видимъ извършена на празникътъ на св. Кирила и Методія. Истинна е че въ Пловдивъ и въ Железникъ сѣ споменало името на милостивіятъ ни господаръ, нѣ дописката ни не думатъ че името на епархіялніятъ нѣтъ епископъ сѣ е издържило, и намѣстило съ онова на Негово ещенноначалство Иларіона Български. Това бѣше неизбѣжно нашии съотечественници да го извършатъ.

Училището въ Ловичъ сѣ въ отчаянно състояние. Речимити които преди малко врѣмя станаха неужили за друго освѣтъ да

разбѣркатъ повече училищнити работи, и ако вѣрваме дописникътъ си училищата скоро ще запусеятъ. Гражданити не давали никакво око къмъ тѣхъ и нѣкоп другъ отъ по първити сѣ ядѣли отъ разногласія врѣхъ тоя предмѣтъ.

Нашити граждани, дума дописката ни отъ 26 Априля, сѣ борятъ за дивя работи отъ които нищо нѣма да ся ползуватъ, а отъ което могатъ ся ползува, тѣ не го гонятъ. Въ града ни има двѣ училища и двѣ касси, еснафскити сѣ особито. По голѣмата каса не склѣна на помалката и по малката не склѣна на полѣмата, тѣй и еснафити. Сега отъ такова мѣже какво добро да чакме?

Колкото за дѣда владика азъ ще кажа: курѣ думанлъ хапан северъ. Споредъ моето знаяніе ако той бѣше далъ съ врѣмя или сега дадеце 30.000 гроша за нова каса, тогава той самъ щеше да придума гражданити да дадатъ общити пари и щеха да доведѣтъ другъ учителъ съ добри науки който да отвори дѣцата и ги опознай съ странии язици. Нѣ той.....тамъ онуъ азъ тарафѣ. Гражданити като ся блѣскатъ за съгласіето а той си стои отъ страна, сир. не му ся даватъ.

За напрѣдъ, ако ще Господъ училището може ся оправи защото ингригантитѣ..... излѣзе.

Отъ училищата нека минимъ на злоупотребленіята. Н. Пр. Иларіонъ става отъ день на день по истѣрпѣливъ за Ловчанцити. Той забравилъ вече епископското си достоинство напусналъ длъжностити които званието му налага и ся хвърля въ търговія и въ измислюваніе на средства съ които да доведе сталото си. Отъ двѣ години много му сѣ распалило сърцето за общенародното просвѣщеніе и почти сѣки день ся старай и заповѣда на селянити да въздигатъ на вредъ по селата църкви. До сега повече отъ десѣтъ фермана извадилъ за църкви; за сѣкой ферманъ земалъ по 2000 гроша и осѣбѣтяваніе 3500.

Нѣ тия постѣпки нѣматъ друго за цѣль освѣтъ пълненіето на кесіята му.

Знаимъ че тая година г. Иларіонъ бѣше станалъ свинарь миналата година. Нѣ варовити не му помогнали и изгубилъ двѣста хиляци. Сега въ ловчанската епархія владѣялъ голѣмъ страхъ. Страхугатъ ся да не бѣ епископътъ — свинарь да земе отъ народъ тѣ тая изгубена сума.

Види ся че Ексархошовити Евангелии и апостоли намѣрли въ лицето на г. Иларіона горещъ продавачъ. Той ги давалъ

селяните съ сила по 350 п отгорѣ една фанарія за 250 гроши.

Такова сѣ злоупотребленіята които Ловчанскіятъ епископъ, българинъ по името а и фанариотинъ по сърцето прави въ епархіята си.

Знаемъ че въ Бессарабія има доста много отъ нашии единородци които за поголѣмо ушѣ dobroщастіе тръгнаха подиръ Русити и намѣриха окаянство и злощастіе. Види се че състояніето имъ толко правствено колкото и вещественно е отъ най долинити. Развитіето на умствениити имъ сили было ограничено твърдѣ тѣсно. Единъ пѣтникъ ни ги описва жалостно и тѣя единородци тѣй злѣ наградени отъ описницата, иматъ право за нашето състраданіе.

• Тука срѣщамъ голѣми неприятности, ипипи пѣтникътъ: народъ задавенъ отъ русизмъ и сѣвѣмъ изгубенъ. Макаръ нѣколко да дѣйствуватъ, нѣ отъ друга страна иматъ и тайни противници които припятствуватъ на доброто което предприематъ да направятъ. Работити много мжно върватъ, тука има неподоли отъ Ексарха.

Има голѣма разлика между това състояніе на Българити въ Бессарабія и оныя които се наслаждаватъ подъ милостивіятъ скиптръ на Султанътъ. Едини и други сѣ Българи нѣ тѣзи послѣднии ни даватъ повече надѣжди за развитіето си въ просвѣщеніето.

Сичкити горѣизложени новии бѣха написани когато приехме една друга дописка отъ Желѣзникъ, 11 Маія. Дописката по коя погорѣ спомянуваме за приключеніе то което сега ще извѣстимъ не изясняваше ясно работити; и за това ний изразихме скръбта си.

На празникъ на св. Кирила и Методія; нашии съотечественици въ Желѣзникъ изхвърлили отъ общити молитви името на търтовскіятъ Григора и го замѣнили съ пмената на Н. В. Султанътъ и на Н. священног. г. Иларіона Български. Въ сичкити църкви това сѣ извършило. Читателити ни ще намѣрятъ подробностити на това приключеніе въ долината дописка.

Желѣзникъ, 11 Маія 1860.

Господние редакторе!

Днесъ е 11 день на Маія, день посвященъ на Славенскитѣ первоучители, св. Отцы Кирила и Методія; днесъ са случи и отпущеніето на Пасхата, слѣдователно днесъ е за насъ въ Желѣзникъ в е л и к ъ-д е н ѣ, каквото е былъ за Цариградскитѣ Българе башиятъ день на Въскресеніето Христова.

Защото тѣ тогасъ исхвърлиха името на патрикъ или, подобръ да рѣчемъ, самыятъ този патрикъ отъ черковнитѣ диптихи; а ний днесъ на отдаието, днесъ на празникъ тѣ на нашии просвѣтителі—днесъ дгнахмы отъ общитѣ си молитви името на Търновскіятъ святитель Григорій, и го замѣнихмы съ името на чедолюбивыятъ нашъ царь-баша, С у л т а н ѣ А б д у л ѣ М е д ж и т ѣ (да е живъ за много години!).

Да, името на С у л т а н ѣ сега сѣ спомянува и ще са споменува отъ нашии свѣщенници въ черквитѣ ни, засдно съ името на народнитѣ наши свѣщенноначальникъ, когото самъ народътъ избри и припознава веке за свѣщенноначальникъ, а не грѣкитѣ патрикъ, който нема никака каноническа власть надъ Българетѣ, за туй и нещѣтъ да го познаватъ.

Но, както вѣй, Господние редакторе тѣй и читателити на вашіятъ листъ, ще любопытствовате, сѣкамы, за туй приключеніе, за туй наше тържество — ний, занесени отъ въскрешеніе за него, немамы сега какво да речемъ, освѣтъ че то стана съ сичкитѣ нему прилични форми. Тѣй, то са нѣчна еше отъ вечерята (10 Маія) на вечернята въ черквитѣ ни и тѣзи сутрена сѣ продължи отъ черковити и въ училищата, по какити тѣ ни и по сичкитѣ градъ: защото на сѣкадѣ едно приказватъ — за отърваніето ни отъ грѣкитѣ патрикъ и за въскрешеніето на удошмата отъ него наша іерархія; се за него е сега сичкитѣ разговоръ между нашии граждани, които знайтъ да цѣнятъ подобни обстоятелства.

Туй е, господние, което общо имамы да речемъ за днешното тържество въ нашиятъ градъ, което още по въскрешително са свърши въ главното ни св. Николско училище, дѣто въ пришествіето на стеченното много множество мжже, жени, дѣца и ученици, подиръ водосвѣтъ, главный учитель г. Т. Н. Ш. изрече слово, прилично на туй тържество, и то крайно въскрешително на сичкити присѣтствующи, които само слушахъ съ вниманіе, и ушито поглѣждахъ ту на иконата на нашии апостоли, ту на обрѣзътъ султановъ—и двата украсени съ вити вѣнци отъ цвѣтъ сѣкакви.

А словото наченваше съ происхожденіето, живота и духовната дѣятелностъ на цѣлтината сътрудници и при-

ници Кирилови и Методіеви, извѣстни въ нашата черква подъ името сѣ *Седночисленници* (ἀγιοι ἐπιδρομοί) продължи сѣ съ нѣкой размисленіе за събореніята нашъ патриархъ отъ главата на грѣкото въ Ц-градъ духовенство; както и за скорошното подновяваніе на нашата іерархія въ лицето на Н. П. ИЛАРИОНА Българскаго и са свърши съ малко думи за читалището, което наскоро са отвори въ св. Николовското училище, по желаніето и наставеніето на нѣколко млади Желѣзничане.

Най подиръ словото сѣ заключи съ тѣзи думи:

• И тѣй намъ не остава друго, освѣтъ сѣрдечно да сѣ радваме, да благодаримъ бога—че и царътъ си *Султанъ Меджидъ* (да е живъ!), който съ туй негово благоволеніе явно проповѣдва своята отеческа промышля и милость къмъ преданиишійтъ въ държавата му нашъ народъ. *Да живѣй Султана, любезныятъ нашъ господарь! Да живѣйтъ и благоразумити неговии прислужници, които съ него пзедно сподѣлятъ чувствата—да си получава правдинити сѣкой отъ подчиненити Му народи! Да живѣйтъ още и нашии съотечественици въ Ц-градъ, които неуморимо сѣ трудятъ да поддържатъ нашата народностъ съ учрежденіе на книжевна община, съ основаніе на народна наша църква, както, въ послѣдне врѣме, и съ съдѣйствието си за подновяваніето на падналата наша іерархія!*

• Но, о Пастыри добри и учителя свѣтлы! исходатайствувайте отъ Всеблагаго Бога покровъ на държавата на нашиятъ възлюбленный господаръ, за да сѣ наслаждаваме съ миренъ животъ въ неговити честити дни! Закрѣпайте и насъ въ сѣкое врѣме а особено сега, когато настѣпва нова епоха за насъ, за нашиятъ народъ, съ началото за освободяваніето ни отъ грѣкото лукаво духовенство и съ въскрешеніето на починалото наше истинно духовенство, на което вѣй стѣ първи основатели во врѣме оно, и което

то вый пакъ ще подкрѣпите духомъ
святимъ, за да можемъ събогашъ тѣй
весело да съвършенствуваме въшето
тържество, и чрезъ васъ да просла-
вяме отца и сына и св. духа. Аминъ. »

Подиръ словото съисѣхъ отъ ученици твърдѣ сладкогласна песенъ султани, която още занимава нашиятъ слухъ, по вртия не остава да ви ѣхъ нанипимъ.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

ЖЕЛЕЗНИКЪ 27 Апрѣля.

(продължение отъ брой 60)

Найподир: ще речеть, че критикуваніе то на г-на Сърбина далечъ е отъ да обори насъ съ себечески тѣ и злоб и свои мысли върху ны, за да покаже себя си пѣшо прѣлъ свѣта; защото (св.-Николаевско) училище има си попечители, които подобръ отъ него могатъ да забѣдѣжатъ, когато с нужно; а не само да премѣтватъ, като него, за да си плетжтъ кошница та,—защото г-нъ Сърбинъ примѣтва(?) тѣй, като да угоди на свои тѣ въ Акаржа. защото нѣкакъ (да кажано!) белкимъ са удостоива пакъ за вънъ отъ прекрасно то имъ училище!—Но той знай, че наши тѣ школки Попечители г. г. Ив. Стояновъ и Х. Г. Славовъ, които сж добръ познаты и на-вънъ, не-матъ нѣкой страхъ за испяждане отъ попечителство то, което само отъ любовь отечественна, изпълнявать, както и азъ не са страхувамъ за испяждане отъ св.-Николаевско то главно училище, защото то ошъз година еше съмъ си даъ оставката и сега на времето си готовъ съмъ да изляза отъ училище за годѣма ратость на г-на Сърбина и на сячки тѣ съ него Акаржали; и тогасъ дано споредъ г-на с., и е б о с н ѣ с ѣ о н ѣ с а в с е л н ѣ! между граждане тѣ. — че найного отъ негова та праздна кесійка,—както и града-тъ имъ • да стане пакъ огледало какъвто бѣше и попереди •?! сир какъвто былъ во време то на преднино то г-нъ сърбиново учителствовање, преди да са съгради св.-Николаевско-то въ 1850 д. и преди да дойдъ азъ тука за учитель, споредъ призовавање то на граждане тѣ неакаржански, които и населявать погълъма та частъ на града-тъ въ 10 махты, отъ единство то на които са дѣлятъ самодѣлъ, Акаржа та съ табахна та —и то споредъ безпрестанны тѣ подстрѣкванія на пар-

тизаны-учители и въком каприциозы съ тѣхъ
не съ виноваты акаржаліи тѣ, но които ги
водятъ подлѣя съ.

Отъ горѣ изложено то стига, сякымъ, да
разберать читателѣи тѣ въ какво отноше-
ніе смы ный съ учителя тѣ въ Акаржанско
то училище, колко право има Г-нъ Д. (ма-
каръ ли е австрійскій подданикъ) да нападе
върху насъ, за да оправдай себе си. По
читателѣи тѣ видѣхъ и оправданіе то му ка-
кво е, чухъ и нашѣи-тъ отговоръ, за туй
самы нека съдѣятъ сега между двамата-
ны • кой е фянтъ и кой егонетъ и подѣ-
стрѣкатель на непремирима вражда и раз-
доръ! • Но за да познаѣтъ туй подобръ,
нека си напомятъ оуѣи пакъ съобщеніе въ
47-й брой на « Българія », както и отго-
вора-тъ срѣщу Акаржанскія тѣ търговецъ
въ 26-й бр. на ред. притурка; защото г-нъ
Д. Сърбинъ много далечъ отива дору и не-
знай какво хортува за р а з з е д и н е
н і е т о и с ѣ д и н е н і е т о и а
т у к а ш н ы т ѣ г р а ж д а н е, които
въ статія та си мжчи са и да стѣвтува
поподражанію на оуѣи желѣзничаринъ, кои
то отговори на Акаржанскія тѣ търговецъ за
негова та ц р а г м а т і я що продаваше
въ прятъ на Б. брой 22-й и въ 46-й брой
на голѣма-тъ листъ Б.

Впрочемъ, отъ паша страна днесь туй казавамъ въ отвѣтъ Г-ну С-ну, не да са о правямы, колкото да предваримъ читатели тѣ отъ криво то мнѣніе въ което той ги тласка л и е и ч е с к и. Но ако негова милость на призове пакъ за отговоръ, помъчи-шемъ са да го удовлетвориамъ.

Т. И. Шишковъ

[Не сърбинъ, а българинъ: и не австрийскій,
а вѣречъ (султановъ подданикъ.)]

ПЛОВДИВЪ, 1860 Маія 11.

Днешный день, память на св. Ки-
рила и Методія, великий праздник у
българскыи свѣтъ, праздник на был-
гарскыи прѣво-учители и просвя-
тители, быде прославенъ у насъ най-
трьжественно. Съ събужданіе на на-
родното съзнание, съ развитіе на на-
родното чювство, наращаваи ся уси-
ва желаніето да ся прославява по-
величественно память та на тыя свя-
ты и велики чювѣцы.

И наистиня нашъ градъ Пловдивъ
като Българскій градъ, двесь за пръвъ
пътъ быде свидетель на такъво свѣ-

гло и радосно тържество. Всьхыти-
телно и утѣнително зрѣнище бѣ да
гледаме отъ най-отнадалечены ты
крайща на града задыхащи, отъ
неуспѣливыхъ брызотѣхъ, тичахъ мал-
кы и голѣмы, мжжи и жены, да прѣ-
варять въ Българскыѣхъ черковѣхъ
Св. Богородицѣхъ, гдѣто ся прослави
память-та на Българскыѣхъ святители.
При многочисленно събрание отъ на-
родѣхъ, който испълни черковѣхъ и из-
вѣстѣхъ и извѣтрѣхъ, епископѣхъ Еридро-
пѣхъ, придруженѣхъ съ всичко-то блъ-
гарско священство въ града, отслужѣ
трѣжественно Божественнѣхъ литур-
гѣхъ. Слѣдѣ отпустѣ народѣхъ, прѣдво-
димѣхъ отъ священството, въ обрядѣ
заобыкалая махлѣхъ и дойде въ блъ-
гарското училище св. Кырила и Методѣхъ,
гдѣто слѣдѣ обыкновеннѣхъ мо-
лебень учитель-тѣхъ Г. І. Груевѣхъ при-
каза едно слово, въ което живо прѣд-
стави жалостно-то положеніе, въ ко-
ето ны докарало фанариотическо-то
грѣшко Духовенство, характериса насто-
ящѣхъ борбѣхъ между Българытѣхъ и
грѣцытѣхъ, борбѣхъ въ която ся чюе дви-
женіе отъ въздвиганіе-то на едно угнѣтено
поколеніе и шюитѣхъ отъ паденіе на друго е-
дно поколеніе, което си посвонто правдинѣхъ
да газѣхъ другого, и изрази топлѣхъ молитвы
и желанія да ся сподобимѣхъ, да видимѣхъ едно
отдѣленіе народно отъ грѣцытѣхъ, та като о-
собель единѣхъ народѣхъ да ся съдобимѣхъ съ
одно духовно черковно управленіе да ся
наслаждаваме съ сѣщѣ-тѣхъ правдинѣхъ, коутѣ
великодушїето на Н. Ц. В. Султана е излѣю
и излива равно за всицкытѣхъ си подданицѣхъ

Слѣдь словото пещь ся пьсьль за много-
лѣтстве на възлюбленный им царь и послѣ
народьть, въодушевленъ въ безпрѣдѣльнѣ е-
динъ радость, ся разне по дома си съ бла-
годирение, че сж енодобилъ на царско зд-
равіе да почете и прослави память-гжъ на
свои-тъ апостоли и просвѣтителѣ, память
заинчена досега отъ присвоителнѣ и похы-
тителнѣ ржжъ на фанариотизма.

Най-голяма ефектъ прѣдстави на
нашите Българи портрети на П. П. В
Султана, който нагиченъ съ цвѣта укра-
шаваше залжта на училище-то. Тоя пор-
третъ, изработенъ отъ прѣвъ въ отечество
то на художникъ-живописецъ Г. Ставислава
Доспѣвскый, прѣзвѣщае вниманіе на сичъ

зрителни; прѣзъ цѣльнъ день любопытни-ти да видятъ образа на своя възлюбленъй го-сподаръ дохождахъ въ училище то.

Ако имаше нѣчто да наскрѣбва всеобща ридость го бѣ, че грѣцкѣй изъ града ни владыка, който ся храни и гонъ отъ българскѣй потъ, не щя да почете народный ни празникъ; при всичкѣхъ му обѣщаніа, дадени, че ще служи, святины му што въ черковѣхъ благоволи да дойде.

Казвать, че причина на това было, ачтото ся бояхъ, че Българиясто щия да го припадътъ да извърли ниято на грѣцкѣй патрикъ и на нѣсто него да спомяне царя и Българскѣй при народитѣхъ въ ц-градѣ черковѣхъ свашенноначалникъ Г. Иларіона Г-нъ Паница. Ако и да избѣгнѣхъ отъ това, чтото было приготвено да стане, той знае, че ни-какъ не можаше съ това да упази началство-то на грѣцкѣй патрикъ. Святины му трѣбу-ва да е чюлъ че народѣтъ отъ всичкѣхъ му епархіахъ съ жалбы, отправены до н. правителство прогласи, че не познава вече грѣцкѣй патрикъ. Любопытно-то е сега да ся знае, да ли народѣтъ като каза че не припознава за духовенъ началникъ грѣцкѣй патрикъ, ще припознава вече за свой духо-венъ пастиръ Г-нъ Паница, испратенъй отъ грѣцкѣхъ патриаршіахъ, особено кога чюе че святины му днесъ въ народной ни праз-никъ показа своето прѣзрѣніе камъ насъ, своѣхъ непризнательность камъ народа. Мы мыслимъ, че наскоро ще ся удовлетвори нашето любопытство.

ГАБРОВО 3-й Май 1860

Господине Редакторе!

Последнѣйото ни бѣше отъ 25-й приходя-щаго съ което ви извѣстихме повинности а Случкити до тогѣва станаха, за допълнеше на тѣхъ ще ви кажемъ; че галугеринѣтъ ся завърва онза день отъ София, и распрати ни съ него и противници ти на народатъ, завърваги ти негови безъ малко шеха да приизнедадъ доши съдѣствіа, зашто то про-кажѣти негови защитници, опотребиха да изрекоха най дои ти кѣвеси срещу мла-дѣтъ, които ако бѣха ся оставили да ся разясватъ и до прави елството, можяха да ладатъ съмненіе и подозреніе на срещу об-ществуто, ни обаче младѣти постоевши на рѣшеше то рѣш при които ся присоеди-ни и остало то общество сполучиха до този ч съ да задохниха противници ти си, и зведно днесъ рѣшиха вече сѣбѣ 15-дни калугеринѣтъ да ся диге и си отиде. Знайтѣ обаче че сичко, понеже обрѣхъхъ азъ, безъ малко бѣхъ миналъ на топѣтъ на с-

стата. Вѣстията мѣчно е человекъ да приво-жда на реформы, такова человекъ като на-ши ти Българи!...

Въ това отгоре прѣстигнуватъ вче-ра и двамата лѣши тука, т. е. Ваали паша Рохчущки и Канмакамъ паша Търновски, и то друго приагласие за-щото трѣбваше сичко да ся остави и да ся глѣда за тѣхното посрѣщаніе приѣмваніе и пр. което и стана, съ свѣщенниците и множество отъ наро-дѣтъ... отъ което ги осѣтихмъ че ся твърди благодариха. Тѣхно то доваж-даніе трѣбва да е да нарѣдѣтъ тука работити, като ся отдѣли градецѣтъ ни отъ Търново за сега като ни сѣе дѣйствуващо нищо още, нема и какво да ви приказвамъ за това чи съ вгору колкото станатъ ще ви яви.

Претворенно то е копіе на единъ Маазаръ, който както ся виде е било рола на грекоманити отъ Търново може и отъ по възгъ да сѣ биле извѣ-стни нѣкои нѣ твърде малко, ни тука на двамата наши ся съмнѣваме. Про-чѣе то, стана съ слѣдующа та из-мама! Казаджа бѣхми прѣдварително споразомѣна, за единъ другъ Маазаръ (за Лозията) отъ когото имаше ну-жданъ, и тѣи като ся приготвилъ той въ Търново, проважда чрезъ едно писмо каза Векили Георгіе, да ни преиска печатити за да ги удари на него. Ни побрзахмъ съ единъ чело-вѣкъ да ги пращаме за едно и съ писмо и отговоръ на първото, чрезъ което зарѣчвахмъ само на познатѣхъ ни Маазаръ да ся одарятъ. Като ся за върща человекътъ-тъ ни, непадобно ни казва че ги ударилъ и на единъ другъ още Маазаръ. на които го на-сизилъ Г-тъ Георгіе каза Векили подъ слово че билъ ималъ унѣ споразу-мѣніе съ нѣкои за това, Человекътъ ни незнаимъ извѣстенъ били той на това, безъ да ся противи дава-ни печатите и ги ударатъ. Щомъ ни доказа това и отчасти за съдържаніе-то на изнаніятъ ни Маазаръ, съгласихмися да ви бѣди нѣкоя изнама и рола да играй този фанарѣтинъ (ба-

аза Векилинъ) и съ други ти Гри-горьовци, тутакси посрѣдствувахмъ да придобіеме копіе то му, закоего и сполучихмъ. Кѣлого прочетохмъ съ-мнѣніето ни съ все подвѣрди коне-чно чѣе рола, зашто ако пѣа е писанъ съ искусство голѣмо, явявагъ ся вече рѣчи явно противни и снѣнка на об-щинародскіятъ ни цѣлъ, то е спорѣтъ наше то расжжданіе. като доваждатъ нѣштити съ кои то и каза Векилинъ-тъ ни, съ първо срѣщаніе съ него не забораваме да му откриваме рѣчь върхъ този поллогъ. Той като за ш-калѣве на съкоя срѣна, и ся мѣче-ше да покрѣи Лукавата съдържаема въ Маазарѣтъ цѣлъ. най послѣ катому казваме че ще протестуваме на не-го. Той ни обѣди да испратиме коніе-то на Х. Н. Минчоу прѣставителъ-тъ ни въ грѣдѣтъ ви че ако да на-мери катого разглѣдатъ нѣщо противо на общинародни цѣлъ или на самого (на Прѣставителъ ни) да ни яви и то-гава наедно сички да протестуваме надъ него Маазаръ, и тѣи испращаме съ настоящата поща друго едно копіе подобно на речанното зведно и съ писмо обще, за това ния като скла-сахмъ да преписахмъ това, нераща-мивъ го и ви яваваме работити ако да имате нешо да ся ползовате отъ тѣхъ, и да помогнити ако има нужда на нещо.—Това преключеніе вече до-кара съмнѣніе на сички за вѣрностиа на този грѣкоманитъ нашъ каза Ве-килъ, и зеха да повѣрватъ на думити на ония които припѣтствуваха на на-мѣстѣваніе то му на постатъ. Отъ ко-ито бѣхми и нѣи.

Т. Назаражикъ 19 Априля 1860.

Г. Издателю на В. . . *Българія*

Великденскити си празници много весело преминахмъ, и съ голѣмо удо-вольствие по всичкити ни църкви слу-шахмъ на царскіятъ ни Султански жи-вотъ языкътъ ни да ечи, и съ радо-сть глѣдаме много по голѣмо мисже-ство да ся събира въ църквитѣ отъ

като языкътъ ни хвана да си слуша.

Бозаджіята Малама на 29 и 30 Марта бѣше на Пловдивъ отишелъ парочно за да може пакъ съ нѣкакъжъ измама и мюзевирликъ да извади емирнаме отъ Н. П. Азизъ папакато и по преди, да се чете грѣхъ по църквити нѣ види се мюзевирлжкътъ му да не е хваналъ мѣсто предъ правосъдиѣтъ сѣдѣя и се върна назадъ като по паренъ. Слуша се че той съ братята си елены, тукашны и Пловдивскы ще пратятъ жалба до царѣтъ си Отона, че дано съ ходатайството му при В. Порта, погрѣчатъ мѣстата нѣ (ако не е было ще бѣде (!?). Билукъ-башіята Гюро първиятъ покровитель на елени и великіятъ крадецъ на общити царски пари наедно съ другарити си, още бодърствувать и неумерно се трудятъ да кандардисватъ еснафити да погрѣчатъ пакъ църквиты нѣ, както малко нѣщо сполучиха въ празниците у чиксалънската църква св. Константинъ съ посредство на грѣкочанинѣтъ и неговѣтъ поручитель Велчо Ангеловъ. Това сѣщо кпиріосъ Гюро ся опыта да го направи и на снимахленската църква въ четвъртъкъ вечерѣта сѣщо петѣкъ на св. Петка, но излѣзе натиренъ и посраженъ. Разлютенъ отъ несполуката му, страшно ся закарна на нѣкой лица, чето ва ще си го отворне.—Ные го вѣрваме това, че ще ся опыта нѣкога съ нѣкакъжъ мюзевирликъ да навлече нѣкаква бѣда на отъ оныя лица, но знаеме че такъвъ единъ зломысленикъ и изядникъ на царството нѣ, мюзевирликътъ му лесно ся познава, и че първото естествено свойство на лошите е *мюзевирликъ* а особено на грѣците.

Съ нетърпение чикаме, царското повеленіе за неговото и дружината му поведеніе беззаконно, и любопытни сме да видиме примѣрното имъ наказаніе. Той за сега добръ си живѣе съ скритите парици и невърши нѣкаква друга работа. Сиромашкити царски пари отъ такива като него сѣ ядѣтъ тадава, по проникателното око на султанското управление, падѣлъ ся че не ще ги

остави отъ приличното имъ награжденіе.

Както въ градѣтъ нѣ така и на околу по селата сѣ ся явили много разбойници, щото никой не смѣ по кѣра самъ да ходи, нито пакъ въ градѣтъ или по селата вечеръ кѣсно да ходи. Въ градѣтъ нѣ освѣнъ обираието на кара-Никола, станахъ още две други на единъ мюзюлманинъ и на единъ христіанинъ. Вънъ отъ градѣтъ нѣ предъ благовецъ близо при селото клисура ся уби единъ търговецъ, а другъ са обра и на мнозина хора по селата имъ ся закарнали дору отъ сега. Миналата недѣля на Каменицъ въ една нощъ 15-16 души нападатъ на единъ домъ, но слава богу че домакинѣтъ съ бодростъ та си и мажеството не имъ далъ да влѣзатъ въ дома му а си ги отласняхъ. Страхове вѣистина страшни! Нашіятъ мюдириинъ Ахметъ-ага неуморно ся труди връхъ това да ся очисти, дору нощъ самъ ходи да нагѣдва. Желателно бы было правителството нѣ да обърне вниманіето си кѣкъ такива лошавини, защото сиромашкити му подданици не могатъ да ходятъ вънъ по работата си за да изработватъ пасушніятъ си хлѣбъ.

Женското нѣ училище нѣ нѣ отива добръ.

Наскоро отъ нашиги градоначалници Г. Ив. Пеневъ и Г. Бошко, хсдихъ на Пловдивъ при владыката киръ паисіосъ да търсятъ отъ него до сега обречената ежегодна училищна помощ, той я отказалъ и хваналъ да нѣтъ приказва фенерски сир. бабени деветиян. На грѣкъ и грѣцки владыка естествено имъ е да лѣжатъ, за нѣхъ не е срамота нѣто грѣховно; това си го иматъ за капиталъ. Ето ти вѣра у грѣцки владыци и постоянность до козѣни! Ако обыча киръ паисіосъ и за напѣдъ така да нѣлъже, честѣта му отъ наша страна, всета сящата ще си му бѣде, и може негли по друго-яче да ся обърне.

Земаше даванѣето много ся застоляе, всичко е станѣло скѣпо. Житото напѣръ на рѣжѣта е 80 гр. клото 50 о-

ки]. Парите отъ 1-вый Априлія слѣзсѣхъ, турската лира на 100 гр. бешлѣкѣтъ на 5 гр. така и другите пари съразмѣрно слѣзохъ.

Т. Пазарджикъ 17 Априлія 1860.

Господише уредниче на В. България!

Прѣ всичко то извѣтрѣване на еднинѣтъ тука въ мѣстото нѣ, намѣрватъ още рѣждивы, които за свойтъ собствѣнъ или за нѣкое славолюбіе интересъ вършатъ чужды работи и несмысленно ставатъ сѣрѣдство на единъ народъ елински (грѣцки), зломысленъ и пагубенъ за насъ, а много още повече и противенъ на духѣтъ и политиката на Високославното нѣ султаново правителство. Отъ тѣя рѣжды доста имаме, но нѣя за сега нека кажеме само тѣя:

Кпиріосъ Гюро първиятъ нѣ гонитель и зломысленикъ на языкѣтъ нѣ, първото сѣрѣдство на грѣцити и първиятъ неприѣтель на правителството нѣ. Той обезчести така искусно царската каса, на която съ парицити отвори на разнѣ мѣста заведеніа съ сѣдружници отъ чужды подданици, и най послѣ догдѣ и посвои и скры явилъ пари 400,000 гр. за които още не е далъ точенъ отговоръ. Той е що отъ париге на царската каса поддържываше и поддържыва особѣнъ еленскы даскалъ и той е що съ сѣжити пари отъ Елада привождаше сѣка година грѣцки книги и газети и ги раздаваше въ даръ на погрѣчениити отъ него дѣца и човѣци. Неголти работи сѣ чудни и достойни за вниманіе отъ страна на правителството нѣ. Киръ Кесаріосъ взаимѣтъ учитель на варонското нѣ училище отъ нѣколко години насамъ. Неговѣтъ животъ е раскошенъ, а характерѣтъ му горделивъ тѣя двете нека ги оставимъ за другъ нѣтъ, а да слѣдѣваме неговите работи. И той е единъ отъ грѣцкити проповѣдници и възбръчнителъ тайнъ на языкѣтъ нѣ и той е що на мнозина е отвърналъ умѣтъ да не арѣматъ нѣ отъ Блѣ. книжици, нѣ отъ вѣстницити и др. Господство му е що презъ Марта напусна училищната си служба и отиде скрышомъ на Пловдивъ отъ тукашній

епитропъ и заведе едного мутафчия Никола и го препоръчва на господари-ти владыци достойни за попъ, а той едвамъ познава и словата. Посредничеството не е било напраздно, то е било отъ около 300 гр. и подаръци. Господствому биръ кесаріосъ въ врѣмъта на Хрисанта владыката същото върше-ше каквото и днесъ. На 1857 год. препоръчи едного простака селянина за попъ на име Тодоръ, отъ него взелъ гр. 250 два чувала чисто брашно и едно Гергевско отбрано ягне и масрафътъ що е ходилъ съ него до Пловдивъ; а отъ господарътъ си Хрисандъ кой знае колко е взелъ за месителътъ си. Господство му отъ ревностъ за распро-страненіето на книжината ни препро-даде наскоро на епимахленското учи-лище едни таблици за 150 гр. които въ габровъ ги даватъ отъ 50-60 гр.—Чудовището п. георги Семчиновица не-престанва отъ своите си музевирижи (отъ какъ сж го извадили отъ епитроп-ската му служба) да тича нагоръ на-долу като бѣсенъ да прави тарафи ту отъ поповити ту отъ народътъ за да го турятъ пакъ на същиятъ чинъ на който бѣше преди малко врѣмъ, да ходи и да разбойничествуватъ пакъ изъ областъ-та ны.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Сицилійската легация въ Ц-градъ пріе завчера двѣти слѣдующи депеши относително за походътъ на Гарибалди.

» Неаполь, 12/24 Маія 6 часа ве-черьта.—На 20/8 бунтовниците кои-то сж на Санъ-Мартино при Монреалъ ся храбро навиха, сж испядиха отъ положеніето си и ся гониха до Пар-тенико съ теърдъ голѣми загуби. Е-динъ начальникъ Розолино Пидо ся у-би. Высочинити които ся занимаватъ отъ бунтовниците ги зеха нашити вой-ски които диятъ.

» Неаполь, 14/26 Маія, 7 ч. 20 м. вечеръ На 24/12, морскити разбойници

и тайфити (на Гарибалди) сж напа-днаха отъ нашити войски, ся навиха и испядиха отъ силното положеніе на Парко, който градъ сж занима отъ е-дно отдѣленіе. Тѣ имаха тѣжки загу-би. Друго отдѣленіе е подиръ имъ къ-мъ Піана. «

При тѣя депеши, ще туримъ и е-дна дописка отъ Мессина, 9/21 Маія: « Отъ пристигваніето на Гарибалди въ Сицилія, Неаполскити войски ся навиха въ четири или петъ нападенія и особито при Колатіефуні, дѣто 4000 души ся навиха отъ преднята стража на Гарибалди която не задминувахе хилядо души. Отъ 600 души които тръгнаха отъ Катанія за да нападнатъ тайфата на баронъ де Сентъ-Анъ, са-мо 7 ся върнаха. Тоя послѣдніятъ има само едно силно отдѣленіе и плаши страшио генералъ Кларі който коман-дува на Катанія, до толкува щото тоя послѣдніятъ поискалъ помощъ отъ Ме-ссина, отъ дѣто не можатъ да му пра-тятъ защото границата не е голѣма.

» Сега Гарибалди е при Монреалъ отъ дѣто плаши Палерма. »

Споредъ Англійскити вѣстници, ко-гато Гарибалди излѣзълъ въ Сицилія три военни кораби бомбардировали Марсала и разорили много англійски заведенія. Единъ Англійски вапоръ отишелъ въ тоя градъ да покровител-ствува судити ти си.

Отъ нейна страна Франца, по искані-ето на баронъ Бреніеръ, посланикъ въ Неаполь, пратилъ четири корабли за истата цѣль.

Новината че войската на Гарибалди е сбрана при Марсала ся потвърди отъ единъ депеши. Тоя градъ който обема крѣпостити на островътъ обѣ-щава на Гарибалди най рѣшителни слѣ-дствія. Нѣ Неаполската войска приго-твила едно дѣятелно защищеніе.

Марсала е приморски градъ въ Сицилія 380 левги далечъ отъ Палерма, при мѣстѣ Боко. Тоя градъ прави голѣма търговія съ вино бѣло и червено, както и съ жито, лимонъ, памукъ и соль. Жителити му сж о-коло двацѣсти хиляди. Тамо ся мамиратъ го-

лѣми търговски заведенія отъ които най голѣмити сж англійски. Марсала цвѣтѣше въ врѣмъта на Римлянити и голѣмото му добро състояніе ся упаци до вѣстнайсѣтіятъ вѣкъ. На 1532 Кароль пети заповѣда да изпълнятъ съ пясѣкъ пристанището му за да въспрѣ Солимана втори да го привземе, и за това днесъ голѣми кораби не можатъ да ся застоятъ.

Волницити слѣдватъ да ся пишятъ въ войската на Гарибалди. Сардинското прави-телство дадо заповѣдъ че не ся товари съ никаоя отговорностъ въ работити въ които иска не да наказва, нѣ да стои страдателно. Такова было правилото което то начѣртадо за поведеніето ся. Колкото за спомоше-ствованіята, тѣ отъ день на день ставали повече. Вѣстницити сѣки день обнародвали листовети и дору редовната народна стража дала самоволио по нѣщо си.

К о н с т и т у с і о н е л ъ, фран-цузски вѣстникъ, обнародва единъ членъ който прилича на половинъ офиціаленъ и кой то исказва мнѣніето на французското правп-телство врѣхъ походътъ на Гарибалди и слѣдствіята му. Заключениего на тоя членъ е слѣдующето:

» Французската политика не ся мжчи нп-какъ да събори династіити, и когато вліяніе то ѣ ся прави по вѣтъ, то е за да припм-ри царѣти съ народити. Това е което тя поиска да направи въ Парма, Модена, Тос-кана, въ Романіити, и ако тя не сполучи исторіята каза кой е кривъ.

» Прочее не можимъ да укрѣпимъ колко е мжчно днесъ положеніето на неаполското правителство. Нѣ, безъ да предвиждаме слѣдствіето на походътъ на Гарибалди, въ това положеніе сжществуватъ елементи за европейско сплетеніе. Въ Неаполскіятъ въ-просъ, Англія сѣкога дѣйствува съгласно съ Франция. Двата тѣя кабинети сж бѣхж съ-гласили да съобщятъ на Неаполскіятъ дворъ общи предложенія. По послѣ тѣ наедно прикжснаха политическото сношеніе, и изно-во го пачнаха пакъ наедно. Защо прочее да нѣ отдаватъ днесъ противни намѣренія?

» Още ся надѣваме че Неаполскія-тъ въпросъ не ще ся свѣрши чрезъ въстѣргуваніето на единъ бунтъ. По-втаряме го едно такова свѣршваніе ще е едно злостастіе за Италія която като ся толкова славно отърва, има сега най повече нужда да ся смири. Нѣ ако това свѣршваніе трѣбаше да стане, то трѣбаше чрезъ съединеніе

то а не чрезъ андагонизмътъ на голѣ-
жити сили и особито на Франца и Ан-
глія, да се предотвратятъ опасностите.

Днесъ не вѣрватъ че конференци-
ти ще се отворятъ за нарежданіето
на Швейцарскіятъ въпросъ. Герман-
скити сили мислятъ че тая коферен-
ція не ще има никакво вліяніе върхъ
француската политика и отъ нея не
ще излезе никакво поръчителство за
Швейцарія. Тъ даватъ за това съв-
дующити доказателства: Съединеніето
на Савоа съ Франца като извади по-
ръчителството което е съдържаено въ
92 членъ на Виенскіятъ трактатъ, той
членъ не ще може да служи за ос-
нова на една конференція. Оставяне-
то на езерото Генова на Швейцарія
не ще състави едно военно поръчи-
телство съ никаква важностъ.

Францускити войски ся дигатъ отъ
Ломбардія и раходната фрегата Де кра-
тъ стигнала на Тулонъ и донесла припа-
си и войска. Когато тая фрегата тръгнува
за отъ Генуа шестъ други товари
войска за да ги заведатъ въ Франца.

Увѣрватъ че и войската която за-
нимава Римъ ще тръгнува наскоро изъ
тоя градъ. Императорътъ не щялъ да
изложи войската си между войнги на
генералъ Ламорсиеръ и на Гарибальди.

Великіятъ русійскій дукъ, Ни-
кола стигналъ въ Парижъ.

Н: Выс. Ружти паша, великій Ве-
зиръ ся промѣни въ понедѣльникъ и ся
наместилъ отъ Н. В. Къбръзли Мехметъ
паша който влезе въ службата ситър-
жественно както си е обичаятъ въ
такова обстоятелство:

Хатътъ когото въ тоя случай Н.
И. В. Султанътъ отправи на Н. Выс.
Къбръзли паша бѣше тъй съставенъ:

Славный мой везиру,

Ружди паша като ся извади отъ служба-
та великъ везиръ, това достойнство ся да-
ва тебе, заради ревностиа и разумътъ
които ты отличавагъ. Ты, съ които други
министри ще посвѣтватъ силкити си ста-
ранія за да управявате съ удовлетворите-
лствъ начинъ работити на вѣдѣрїята нѣ.

СЪКАКВИ ПЪЩА И НОВИНИ

— 0 —

— Пишатъ ни отъ Велестъ 7 Маія че на
15 Априлія Мушаръ паша комадантинъ на
Румелиска та войска посѣтилъ въ тоя градъ
спчкіятъ Битолски мезлишъ и тръгналъ на
вторіятъ денъ за Прищина. — На 5 Маія е-
динъ касанинъ Велешанинъ кой то сѣ връ-
щалъ отъ села та сѣ убилъ отъ злодѣицъ
при бѣливода (два часа далечъ отъ Велестъ)
Покойникътъ оставя чѣтери сирачета. — На 6
Маія присягнали въ Велестъ драгоцити и на
7 козаци ти кои то щели приседатъ една
два два и де тръгнать за Прищина.

— На 29 Априлія огньъ избухналъ въ
Налагюрище, къщата на Г. Стефана База-
баба станала на пепель Г. Стефанъ кой то
былъ промисель та на сиромаси ти въ зло-
щастїята нѣмъ оставя днесъ безъ никаква
покашина и вредата кой то стѣлъ въ при-
чинилъ си смелѣва на 85. х. гроша. Жители
ти признателни какъ той Българинъ сѣ на-
скърбили за злощастїя та кои то го намѣ-
ризи въ това страшно прѣключеніе.

— Пишатъ отъ Манасиръ 5 Маія: « Вче-
ръ Марешкиятъ каймаканинъ Абдулъ кезимъ
паша, съдруженъ съ членове ти на мезли-
шътъ и градоначалници ти, пригладъ войска
та и присѣствува на обученїя та на кезици
ти и на др гонити отомански отъ отдѣленіе
то на Н. прѣв. Мехметъ Садикъ паша. Ко-
заци ти сѣ обучаваха тѣжескохъ и т. опо-
шотъ, и младити Българи, кои то бѣха въ
редовѣта вършиха обученїята съ жаркостъ и
точностъ. Каймаканинъ тѣ накара да сѣпри
музика та кога то минувиха войскити и
изрази много пѣтъ благодареніе то си за
добро то нѣмъ стоеше. Готѣно множество си
стичае за да присѣствува на това при-
гладѣніе кое то ся свърши съ визове ти
да живѣй Султанъ Абдулъ Мел-
джидъ! (Ж. де К.)

— Пишатъ отъ Едирне, 15 Маія: « Пре-
ди малко ся случиха нѣколко злодѣинства въ
околности ти ни и особито въ голѣмѣтъ
пѣтъ кой то води на Шулянтъ и Силистра:
желателно би было бекѣи ти да пазетъ по
добръ мѣста та дѣто сѣ туранин. преди
малко двама крадци съ конѣ искаха да обе-
рѣтъ двама арнаути кои то си отиваха на
отомство то презъ шумленскіятъ пѣтъ. Тѣ
ги насилниха да турягъ дола кесїята си и
да върватъ, нѣ като арнаути ги отказва-
ха, крадци ти пунаха върхъ тѣхъ, нѣ не
ги сполучиха. Единъ отъ арнаути та кой то
былъ въоруженъ хвърли въ той връхъ е-
динъ отъ хандуцити и го сваля мъртъвъ.
Другарѣтъ му побѣгналъ и арнаутити си
трѣгватъ. »

« Хубаво то врѣмя слѣдва и отицѣ ти
ся мѣтеть за благодареніе то на отицѣ ти.
Черничевіятъ хистъ е добръ и плоденъ.
(Ж. де К.)

— «Г-да иди пѣтай и Содружіе. — Казанлъкъ
Маія 6. — Като ви попитамъ за здравитови
и ви увѣдѣлявамъ че сичката ви стока (мю-
зеверликъ) стои пеначенатъ и ниги една ока
самъ прѣдалъ; защото зѣмрде долна цѣна
и нѣ днесъ въ казанлъкъ и причината на тая
сѣтѣния е: якала комбанія сѣмъ.

Главите управители на якала комбанїя
Г-нъ В. Мерасіолу и Г-на П. І. Стока. Тѣ
продаватъ единъ конѣ паленъ сѣмъ мюзе-
верликъ за единъ чифтъ кундори и азъ като
видѣхъ че продаватъ сѣтѣно учудихъ се какъ
имъ дава рѣка. Безъ съмнѣніе сѣмъ надѣвамъ
да покажатъ фактъмъ отъ тая Стока.

2. чуватъ... да... удѣбръмъ.

2. кила—слушай то.

100. ока—подѣлїяга. вашъ за всегѣла.

отъ козастапка карачани Пехлеванъ

— Габр. 10 Маія 1860.

« Г-не Редакторе на Ц. Вѣстникъ,

« Огъ замѣнуване то на Г-на Бурмовъ
отъ тука, вашити Листове нѣма кой да ги
прїема; все слѣдвате да ги члѣпсвате до
сѣмъаго Бурмова. Полеже сѣе настоятели на
Вѣс. Българія всекога ни ги подаватъ
отъ пощата заедно съ пликать нашъ. Отъ
тѣхъ пѣтѣлица ги прїемагъ, а некой оста-
ватъ ги, като нѣмъ излѣззо времѣто; и ви
слѣдвате да ги прїемате безъ да ся допи-
тате отъ кого ще си прїемате цѣната нѣмъ.
Съ настояще то ви обѣзѣваме, да при-
стѣпите листовѣти на който нѣмъ ся е ис-
пѣлѣило времѣто, и отъ които неате отго-
воръ за та напредъ щѣтъ да ги прїема, о-
собно Г-нъ Теодоръ Попъ Койчовъ които
отъ толкова врѣмя отсѣтствува отъ тука, и
нѣма кой да му прїема листѣта. За да не ви хо-
дятъ варици ги на вѣтарагъ, прїемете моето
сѣзѣтуванїе.

Г р у л о в ъ »

— 0 —

« Снощи като туряхми подъ печатъ, научихи
нѣмъ безъ да подгвѣрдагъ че Н. В. В. Везиръ. Мел-
медъ къбръзли паша остава на мѣстото си Али-ша-
па, таизматски прѣдсѣдатель, за великииъ, а той шѣ
излѣзи по въвъ за тѣстишииъ, за да испита самъ
злоупотребленїята които ставатъ отъ чиновникитѣ.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Маія 17

Лир. Тур. Гр. ... 106 30

Лир. Англ. ... 116 15

Пътуването на Н. В. Великия Везирь, Мехмедъ Кьабръзли паша прѣдставява на нашите българи единъ изряденъ случай за да се възползуватъ отъ уроците на миналото време.

Опитътъ най послѣ трѣбува да е убѣдилъ нашите българе, че началото и първити причини на сичко отъ което тѣ страдатъ, сѣ по малко злоупотребленіята направени отъ пашити колкото злоупотребленіята направени отъ гръцкити владыци и отъ чербаджити на които помощта купуватъ тѣхъ цѣната на симонійската служба.

Слѣдователно, струва какво струва, трѣбува да се иде НА ЕДНО СЪВЪРШЕНО ОСВОБОЖДЕНИЕ ОТЪ ФАНАРИОТСКОТО ВЛАДѢНИЕ.

Ны не владѣемъ гръцити. Защо да търпимъ да ни владѣятъ тѣ още по много?

Въ Турско не трѣбува да има двама Султани. И защото Н. В. Султанътъ не ще веке да има раи, защото пакъ, подъ видъ православие да бѣдемъ още раи на Фанариотити?

Като гръцити сами си вършатъ своити работи, нека да направимъ и ние тѣй щото скоро да фанчимъ и ние да си вършимъ сами нашити.

Нѣка веке това православие да не на прави роби. По много отъ сѣкога трѣбува да даваме на това име едно значение християнско. Прочее като говоримъ християнски, най малко православни отъ сичкити християни сѣ оныя които подобни на гръцити сѣ ся стѣдѣчили отъ основателнити начала на християнството.

Още по 1846 година нашити българи направиха серіозни исканія. Кой бѣше онзи който въспрѣ Высоката Порта да послуша нашити исканія? Туй бѣха гръцити които бѣха на едно съ Н. В. Султанътъ и Н. П. Решидъ наша когато пътуваха изъ България.

Тая работа не трѣбва да ся забравя. Оныя които помнятъ какво ся случи тогава да го разказватъ на оныя които не го знаятъ.

Най послѣ синца ний трѣбва да си сберемъ нашити нравственни сили и нашити воли за да ся съединимъ, нѣ както го иска Г-нъ Бурмовъ, въ баша-бозушко тѣло, а въ християнско общест-

ство което да ся управлява въровсповѣдно отъ една духовна глава споредъ нашити стари канонически права.

Гръцити не припознаватъ нашити патриархъ. Защо ний да припознаваме тѣхниты? Когато особно, както го повторихме толкози често и го доказахме неопровергательно, че гръцкити патриархъ нѣма никакво каноническо право надъ България и Българетѣ.

Слогътъ и противорѣчіята на Г. БУРМОВЪ.

Казахме че отъ камъ слога сир. въ отборътъ на рѣчити и въ граматическото имъ распорѣждане, литературнити съчиненія на г. Бурмова сѣ много по долни отъ литературнити съчиненія които правятъ нашити българчета въ училищата на селата. Колко извънредно и да ся види това първи пътъ не е обаче никакъ лъжливо. И наистина кои сѣ ученицити които не употребяватъ сѣкога познатити отъ родителити имъ думи и които не ги распозагатъ съобразно съ употребеніето, вріето отъ най добръ възпитанити, най образованити и най ученити лица.

Колкото за варварскити и непознатити думи, ако сѣ дору и ангелски, сѣкое селаче отбѣгнува да ги употребява толко отъ литературенъ вкусъ колкото и отъ патриотически чувства. Ако това е тѣй, това селаче ще отбѣгнува още повече отъ да разваля матерныя си языкъ като разполага фразитиси както ги нареждатъ въ единъ чуждъ языкъ много малко различенъ отъ любезнитъ си языкъ когото е чувало отъ майка си и баща си, отъ сестрити и братіята си и най послѣ отъ добръ отхрашенити лица на отечеството си.

Ще кажимъ повече: предъ очити на бацити и на майкити, кой ще е най добрыйтъ учитель? Безъ съмнѣніе той ще е онзи който ще има при доволнити си понятия и при доброто си поведеніе, едно чисто, благородно отъ

сѣкого вразумително говореніе.

Единъ учитель, койго има въ себе-си тѣхъ три качества сир. 1-о доволно понятие; 2-о добро поведеніе; 3-о хубаво говореніе, е не само достоенъ за сѣко повѣреніе отъ страна на родителити, нѣ е още живъ примѣръ за сичкити ученици. Може още да ся рече че гласътъ на единъ учитель е за дѣтинството най добрийтъ отъ учебницити.

Каква орисница! г. Бурмовъ да не падни въ рѣцѣти на такъвъ единъ учитель? Кой враколакъ е сполучилъ да го убѣди че ще научи българскити языкъ по добръ въ Киевъ а не въ селото си; и, като не е способенъ да избере каквото трѣба отъ безчетнити нѣща, които единъ учитель може да преподава, и най повече като былъ съвсѣмъ лишенъ отъ добръ литературенъ вкусъ или по добръ отъ тая проста мѣдрость която употребява придобитити понятия на мѣсто, която орисница го е закарала въ Руссія и му е развратила литературныйтъ вкусъ! по коя орисница сѣ го пратили да учи нѣща които не е былъ достоенъ да употреби? Коя орисница го направила да забрави българскити языкъ и да научи рускити!

Най послѣ, по коя орисница г. Бурмовъ, който ся сака много способенъ да държи перото, не сѣ е благодарилъ да кара оралото, да коси ливадити и да кося лозята, да пасе овцети съ кавалътъ и да... дѣлбай гаванки и бѣлкици за събратѣтъ си во бѣгословіи, Г. Ботѣ!

Като прочете тѣхъ редове, Г. Бурмовъ ще помисли че ний говоримъ отъ зависгъ. Обаче не е тѣй. И макаръ да не ся надѣваме да убѣдимъ за чистотата на чувствата ни, единъ човѣкъ който до сега ся показва лишенъ отъ литературенъ вкусъ, обаче увѣряваме Г. бурмова и сичкити му любители (да подложимъ че има!) че назимъ за него най голѣмити похвали въ денътъ и часътъ когато ще благоизволи да пиши българскити языкъ тѣй чисто както го говорятъ въ селото му

лицата които не сж имали честь да стоятъ въ училище.

За да пиши човѣкъ добръ не стига да има добро перо и хубава книга. Трѣбва най повече да има много разсужденіе въ духътъ си, много благородство въ сърдцето, и въ чувствата добръ вкусъ.

Прочее Г. Бурмовъ е лишенъ отъ сичко това, ако не съвсѣмъ то поне по много голѣми съразмѣренія. И да не мислятъ че тука клеветимъ г-на Бурмовъ. Не, никака.

Отъ друга страна съкой ще ся убѣди лесно за онова което говоримъ ако си науми театроту дѣто г-нъ бурмовъ, за злата си честь, сж е качилъ, и стойността на тая литературна паша която праща на спомоществатели на книжицити.

Какъ сичкити тия варварски думи, своеволно избрани, своеволно расположени, ще показватъ ли че Г. бурмовъ има добръ вкусъ? Баримъ едно дѣте слѣдва естеството. Защо г-нъ бурмовъ не прави сжщото? Отъ отборътъ имъ както и отъ мѣстоту имъ, съкая дума не туря ли предъ очити на внимателния читателъ едно извъннѣжнѣ дѣло сторено отъ Тодора Бурмова?

Отъ низкостта на слогътъ до низкостта на мислити една само крачка трѣбва. Нъ ще ни речятъ не забѣлежихте ли въ съчиненіята на г-нъ бурмова нѣколко мисли които можатъ да докаратъ честь на единъ умѣренъ писателъ? Да, ний забѣлежихме нъ какво ще ся случи отъ това за въ полза на бурмовскити съчиненія? Трѣба да ся заключи че тѣ сж бисери малко много хубави или подобри мръсотии малко много вонещи.

Мѣдрити съвѣти които даваме на г. бурмовъ подъ единъ образъ който ако е сатирически е и добромисленъ, ще го подлудѣятъ. Това не трѣба да стани. Нъ какво ще придобій ако земе да шява ирита предъ нашити съвѣти като нѣкой лудъ и не укротенъ конь? Нищо друго освѣнь упжаване на юзда-та

Не ся съмняваме обаче че г. Бурмовъ ще търси благородни и високи мисли съ толко жиркостъ съ колкото паланитскити калугери търсяха слава та на Тавора. Нъ отъ друга страна чини ни ся че вторачаніе то въ пѣпътъ си е толко неспособно за придобиваніе на благородни мисли колкото и за откриваніе на божии ти тайни.

Исторіята ни научва че за да достигнатъ любезната цѣль на желаніята си Исихастити въ св. гора « мърдали, шявали главата си, обръщали очити си и правали нечути мѣки за да ся въздигнатъ по горѣ отъ внечатленіята на чувствата и за да откачатъ душици си отъ съкой предметъ който ги тегли къмъ земята. »

Не полезни мѣки! Съ сичкити си трудове, Исхастити сполучиха само да ся направятъ едно отлично мѣсто между фанатици ти.

Ще ся случили сжщото и за Г. Бурмова? Колко то точно и да подражава Исихастити или дервиши ти, той не ще излѣзе погорѣ отъ послѣдніятъ чинъ на писатели ти.

Въ поетическото си искусство Орацій сравнява базразсжденіятъ списателъ съ живописецътъ който туря на човѣчешко тѣло конска глава.

Едно толко чудовито противорѣчіе може само да ни даде предварително една идея за логическити противорѣчія кои то ще извлечемъ изъ кіевскіятъ богословъ. (слѣдва)

ИЗГЛѢДЪ НА БЪЛГАРСКИ РАБОТИ.

Цариградъ 20/1 Юнія.

Свищовъ, Габрово, Шумянъ. Желѣзникъ и Градецъ, и днесъ Сливенъ, ето градове които разбраха нужността на една народна Іерархія. Като трѣгнаха по стѣпките на Цареградскити Българи, тѣ подвърдиха Великенското приключеніе и му дадоха тая важность и тая сила отъ които имаме нужда.

Нъ това не е доста. Повече гласове сж нуждни рѣшеніе на іерархическити ни въпросъ ще стани скорошно.

Освѣнь горѣпомянатити градове които по-

казахъ едно родолюбиво появяваніе, сичкити други показватъ едно равнодушіе което не можимъ да си изяснимъ. Нъ ако вѣрваме едно съобщеніе отъ единъ градъ който брой между горѣизложенити, причината на това Равнодушіе былъ страхътъ на нѣкое афоризмо отъ страна на грѣцкити патрикъ.

Почитаме тия чувства на нашити Българи. Нъ не е ли дозволено да мислимъ че ако това афоризмо имаме щастіето да доде, то ще ся и срѣщамъ съ едно друго по голѣмо. Защото ако е истина че единъ притеснителъ, както бѣше до сега грѣцкити патрикъ, може да афоресва, още толко е по истинно, по справедливо, единъ измжченъ народъ да офореса, чрезъ духовніятъ си пастирь, оногва който е умърсилъ христовата вѣра.

Отъ друга страна патрикъ нѣма вече; си-подѣтъ, само имамъ му сжществва. Българити не припознаватъ грѣцкити патрикъ, тоя послѣдніятъ даде оставката си и напусна патриканата. Тѣй днесъ, Българи и грѣци сж безъ патрикъ, Българи и Грѣци безъ пастирь. Мандрата е безъ кехая само кучетата стоятъ и кой знай колко вѣдни има вѣтрѣ.

Безъ съмненіе, съкой е увѣренъ че днешното промененіе на състояніето на Българити трѣба да даде на грѣцити да мислятъ много. Едно таково приключеніе ги устрѣли смъртоносно и тѣ, въ послѣдніятъ си часъ, не престануватъ отъ да измислюватъ съ-каквы лукавини за да нахѣратъ царъ на това.

Прѣзъ денъ си, ний имаме предъ очити си единъ примѣръ на чистофанариотската политика вѣдъ ата отъ Търновскіятъ Григора и употребена и турена въ дѣйствието отъ нѣколко търновци.

Днесъ други такива примѣри не сж малко достойни за внимание. Тѣй увѣрватъ ни че въ Пловдивъ и Софія фанариотити Палсій и Гедесонъ сж съединили съ народѣтъ, съ Българскіятъ народъ, и правали иедно мазари за да ги пратятъ до В. Порта, мазари съ които обявявали че не припознаватъ грѣцкити патрикъ. Можимъ отъ днесъ да потвърдимъ че тия фанариоти правятъ това само и само за да си събиратъ парити. Ний имаме нашити Българи доста опитни, слѣдъ едно дълговѣременно мѣчителство подъ фанариотити, въ тѣ напротивъ ставатъ по глупави.

Други фанариоти по безумни, то ся знай вѣдхуватъ страховете на народѣтъ и го заплашватъ. Правителството, думали тѣ пратяло въ Сюрюню Българити които сж

отхвърлили отъ гръцкитѣ патрици. Това ни го пишатъ отъ много градове, а именно, отъ Кюстендиль. Не е нужно да искаваме лъжливо едно таково говореніе; то е отъ самосебе сп лъжливо.

Онова което ще направимъ е да събѣтаваме нашити българи да не ся вдаватъ тѣж лесно на фанариотскити лукавства и заплашванія. Едини подъ видъ пріятелство другити съ заплашванія гонятъ една и сѣща плѣхъ, спр. да въспрѣтъ отдѣленіето ни отъ Гръцити.

Една дописка отъ Габрово, 10 Маія на-чнува тѣж: „последнитѣ тѣ дни и другити отъ заминалата седмица бѣха за насъ тука щастливи и весели. Изгонваніето отъ общити ни молитви на мръснитѣ имена на фанариотити, изгонваніето изъ градецътъ ни на безбожнитѣ святогорски кахугеръ и извѣстіето чрезъ вашитѣ вѣстникъ за провъзгласяваніето на г. Макаріополски за священноначалникъ на Българската Іерархія сѣмъ щастата които ни правятъ щастливи и весели. Най послѣ веселбата ни ся още уголѣми, въ последнитѣ тѣ дни като бѣхмѣ честити съ посрѣщаніето и исаращаніето Т. Высочество Х. Кямилъ паша Силистрѣ Валия и Фехимъ паша търновскитѣ каймакѣмѣ, които благоизволиха да посѣтятъ градецътъ ни „

Т. В. стигнали въ Габрово на 2 Маія и тръгнали на 5. Посрѣщаніето имъ было отъ най отличити, толко за тържеството колкото и за чувствата които занимавали сѣчкити граждани. Множество народъ, съставенъ отъ сѣко занаяте и състояніе, излѣзълъ срѣщо тѣя славни гости, които единъ часъ и половина вървели между двѣ подвижни стѣни отъ хора. Габровското священство было на мѣстото си въ това тържество и ученицити които учительтъ на Турскитѣ языкъ, Мехмедъ ефенди водялъ, приели Т. В. съ цвѣти въ ръцѣти и съ похвали въ устата.

Щомъ като пристигнали въ Габрово, III. В. благоизволи да приематъ поздравленіята на обществото. Спротивъ старъ единъ обичай който състоялъ само чорбаджити да ся приематъ. Т. В. повикали и приели първо священнитѣ, слѣдъ тѣхъ младити и най послѣ чорбаджити.

Испроважданіето на Т. В. Станало съ сѣмъ щіятъ начинъ.

Цѣлта на пѣтуваніето на Т. В. была да представятъ, че като Габрово ся отдѣля, нужно е да ся нареди единъ мезансъ който да управлява общити и царскити дѣла. Т. В. заръчали да стѣли народно събрание и да ся отбератъ хора които ще сѣ члено-

ве и представители. Отъ страна на правителството ще има единъ Молла (кадіа), врѣмениятъ мюдюритѣ и двама писари. Народътъ ся събиралъ въ църквата св. Троица, и това събрание съставено отъ повече отъ триста души отредило една депутация която, представена предъ Т. В., ся одобрила и приела нуждити наставленія.

На тръгиваніе, Т. В. изразили благодареніето си предъ народътъ и като ся за-прели предъ ученицити Н. П. Фехимъ паша имъ казалъ слѣдующити думи: „ Дѣца, да прѣщавате че не можахъ да ви посѣтя въ уроцити ви което твърдѣ желяхъ. Бѣдете увѣрени че мнѣ твърдѣ жалъ за това. Бѣдете още увѣрени че съвѣмъ благодаренъ оставамъ отъ вашето представленіе и ся надѣвамъ че съ второ ако милостивыятъ Богъ благоизволи не ще ви оставя додѣ не ви навиди. Старайте ся да ся учите и въздавайте благодареніе на Н. В. Султанътъ, милостивыятъ ни Господаръ които покровителствува наукити. „ — Ученицити отговорили: Да живѣй Султанътъ! да живѣятъ неговити добри чиновници! да живѣй и ваше Высочество!

Въ панагюрище училището е днесъ въ добро състояніе. Знамъжъ панагюрци сѣмъ условили съ г. Р. Бѣсковъ и го чакатъ още да дойде въ училището имъ. Искатъ отъ него рѣшителенъ отговоръ за да ся постаряатъ другито да търсятъ. Дѣвическото училище е и то въ добъръ порядъкъ; Г-жа Елисавета ся труди сѣкакъ да го удържи въ желателното отъ граждани напредваніе.

Въ Варна нашити съотечественици желали да ся отдѣлятъ и тѣ отъ гръцити Споредъ тѣ както мислятъ, това отдѣленіе състояло въ позволеніето да слушатъ да ся чете въ коя да е църква Българскитѣ языкъ. Нѣ тѣ не сѣ надѣвали да сполучатъ въ намѣреніето си « Защото въ него градъ Българити были по малко отъ гръцити „

Тѣя причина която тѣ даватъ за главната ни ся види малко глупава и ний быхмъ повече расположени да вѣрваме че нашити съотечественици въ Варна сѣмъ следи народността съ гръцката и че неправятъ никакво отлѣчїе между двата народи.

За думаніе ли е че Варненци ще глѣдатъ равнодушно народнитѣ имъ права да ся тѣпчатъ, защото гръцити были повече? Нѣ то не може да е истинна. Варна е Български градъ и ако тамошнитѣ Българи искатъ да ве ведѣтъ матеріиятъ си языкъ въ църквити, тѣ можатъ да ся отнесѣтъ както нашити съотечественици въ Пловдивъ или подобръ да извършатъ онова което наши-

ти съотечественици въ Пловдивъ или най добръ да извършатъ онова което нашити Българи въ Цариградъ направиха, и което ся повтори отъ петъ шесть градове.

Съ благодареніе извѣстяваме че нашити съотечественици въ Сливенъ отхвърлили пѣмято на гръцкитѣ си владыка и го намѣстили съ онова на негово императорско Величество, Султанътъ.

Една дописка отъ тоя градъ, 10 Маія пѣлна съ съвѣти къмъ съотечественицити си, ни предсказваше това радостно приключеніе. „ Вчера сѣббота, научихъ ся че готвятъ съотечественицити ми едно Цариградско, Свищовско и Габровско прѣзрително изхвърленіе на патришкото и митрополитското имена пѣтъ църквити, като непотребни и ничтожни и при това, тържественно многолѣтствіе на царьтъ.

„Любопитенъ да видя таково тържество, узаранъ притърчахъ въ църква, и ми ся чинеше че е вече късно, ако п да бѣше много рано: п наистина толкова рано ве повня да сѣмъ ходилъ въ църква, и ако бѣше другъ пѣтъ, що щеше да мя е най утомително. Още ако сѣкога имамъ да слушамъ то, що слушяхъ тѣя заранъ, ще стана добръ черковникъ за напредъ. Нѣколко часове които проведохъ въ това свято мѣсто, не усѣтихъ какъ истекоха; азъ бѣхъ като вѣнъ отъ себѣ да слушамъ 50—60 сладки и нѣжни дѣтнски гласове, задружно съ г. Доброплодни, да пѣятъ „много лѣта“ „Боже царя храни“ и най трогателното „всесвятѣйшему Българскому отцѣначалнику Иларіону много мѣта“. Ахъ господине, много много осѣщамъ въ себе, нѣ не можа да го изразя.

Читателити ни видятъ че дописникътъ не е изяснителенъ. Не може да ся разумѣй дали приготвеното прѣзрително изхвърляніе на гръцкити имена сѣмъ е изпълнило. Ний бѣхмѣ въ съмнѣніе и въ неясность и едно таково изразеніе ни принуждаваше да мислимъ разнo, когато едно съобщеніе дойде да ни потвърди станалото въ Сливенъ. Още и въ това съобщеніе не ни казватъ кой день сѣмъ е изпълнило това приключеніе; за това ний чякаме съ нетърпѣніе подробности.

Нѣ Читателити ни трѣба да сѣмъ увѣрени че повтореніето на Великенското приключеніе въ Сливенъ е истинно.

Отъ Шумиѣ пріехмѣ подробности за станалото на 8 Маія което двѣ депешни на-късо ни извѣстиха. Нѣ тѣя подробности сѣмъ сѣщити които бѣха въ депешити; за това не е нужно да ги излагаме.

Обаче научваме ся отъ тука че Шумиѣ-

ли държели твърдо работата. Тоя път у-
вѣрени сме че Вещавинъ не ще избѣгнѣ
отъ рѣшѣти имъ.

Насий, Дели Матевътъ намѣстникъ е
още въ Джумаата дѣто намѣрилъ, думатъ,
село безъ кучета. Злоупотребленіята които
той правялъ тамо върхъ поповети и мирски
ти хора надминуваха ония на фанариотити.
Той, съ удобреніето на мѣстниятъ управ-
витель, събралъ миріята си. Отъ Джумаата,
пратилъ едно писмо до Самоковскіятъ кай-
мамаинъ ва да иска да му прати вързанъ
одинъ свещеникъ който слушалъ самоков-
скити граждани. Нъ вмѣсто да извършатъ
волята на фанариотичтъ, гражданити сж съ-
брали въ Мездиштъ и повикали нѣкого си
дякона на имя Андроникъ, когото Дели Ма-
тевъ оставилъ да варди митрополіята. Наси-
ліе му ся наложило да предаде ключовети
на тая обща къща. Требадо дяконътъ да ги
даде ще не ще, и тай на 7 Маѣ Самоков-
ци го испѣдили изъ митрополіята и го пра-
тили на хантъ.

Желателно бы было и въ сички градове
дѣто има епископи, митрополіти да ся затво-
рятъ отъ нашити Българи, оныя които въ-
трѣ живѣятъ да ся турятъ вънъ. Тѣя за-
веденія сж градски и надлежатъ на общи-
ната която има право да ги располага.

Извѣстиватъ ни отъ Бургасъ, 18 Маѣ че
въ това мѣсто нашити Българи имали намѣре-
ніе да си правятъ църква и имали нужда
отъ единъ свещеникъ чистъ Българинъ.

Смѣната дописка ни съобщава слухътъ
който ся тамо раздалъ че паднало дамла на
г. Ексархоша. Истина е че г. Ексар-
хошъ е боленъ отъ нѣколко врѣмѣ, нъ
както казватъ не было отъ дамла. Той былъ
малко болнавъ и за да оздравѣ, гѣталъ отъ
прехваленити си олуевни хапове. И олуевити
хапове были които го докаралі до това съ-
стояніе за което докторътъ сж отчаювалъ.

Ний сме далечъ да мислимъ зло на съ-
братътъ си: Болестта му наистина е те-
жка нъ ся надѣваме че никое злощастіе не
ще нанесе ударъ на домочядіето му което
както на сѣкадѣ, отъ него ся надѣва. Като
защитникъ на православіето, Богъ ще го у-
пази и сме увѣрени че като стани отъ
олѣртъ, той не ще прекъсни членове-
ти си противъ насъ, и ще тури наредъ из-
даніето на листътъ си който миналата сж-
бота бѣше полвина.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

1860 9 Маѣ Самоковъ.

Сосъ голѣмо благодареніе прочетохме въ
вѣстника ви, торжеството що е станало на

24 Априлія въ народната ни църква въ Ца-
риградъ, ради обновленіе на іераршіята на
Българска, ние направихме на 8 текущаго
неяха младежити царската песенъ въ пер-
квата. Гледай сега случай, Подѣля 4 Еван-
геліе за слѣпіа, Господъ нашъ Исусъ Хри-
стосъ испѣлилъ слѣпіа и прогледна и на-
шити очи народности, днесъ испѣлватъ отъ
замижаваніето, що имъ бежа заслѣпили Гръ-
ците сосъ нажеженъ врашникъ отъ горени
бехме отъ нѣхъ пократи. Слава и благода-
реніе честитому нашему царю Господъ
Богъ да му сохрани пресвѣтлія его престо-
лъ! и да побѣди всякаго врага и сопостата!
видохме у Ц. Вѣстникъ да пише господинъ
Ексархошъ, заради Г-на пали света че былъ
добъръ отъ декато е заминалъ, свето се
чудилъ на добрината му, може белки суру-
джитѣ да сж се чудили, защо са заедно
били. И у Самоковъ жителитѣ во опше би-
ли благодарни отъ П. Само два трима че-
вечи не го сакали, и отъ Дупница му дали
арзмазаръ сосъ 200 печати и прочая. Сега
верху това сушо яви г. ексархошъ своята
вражда, и лукавство, и защо е явно пот-
купенъ! та вѣщава таквѣ Лажн кампашки.
Ако е дописника му слепъ, кіоравъ мижавъ
ажеецъ безсрамникъ, предъ сичкія светъ да
описува таквѣ лажн неси, ще е на мег-
данъ истината. Г-нъ Ексархошъ толко
ли остана будаза, да вѣщава кой що му
праща лажн; но споредъ пословицата шума,
хума, нека е торба пуна, нему само па-
рѣчки да дадатъ та ако щѣтъ и честа му
да напсаватъ не го е грижа. Хей бессрам-
никъ предателъ народній, браво ексархошъ!
Гордѣйся со добринати си!!!! до сенова
писува на читателитѣ си, кои истина, кой
прикаски работи, кои подлистиници по 15
лакти кой мехлеми олуевни хапове и други
допунки: види ся сега му се довършиха ще
почне кой що и да му пише од некадѣ Ла-
жливо ще да пълни листо си да не зема на
приздно паричките на читателити си. Г-нъ
Пали светъ перво като дойде въ Дупница,
нищо не можеше да стори презажненіе ни-
то можеше да служи литургія, ако му не
беше помогналъ отъ рылскія монастырь
еднѣтъ грекоманинъ патриканека подлизица
народній прелестникъ, Х. Никифоръ, родомъ
отъ Софійскити села отъ Бонна, сеизденъ
гелме, чикма) станалъ калугеръ и доховникъ,
наставникъ добродѣтели, пращаха го отъ
монастырь въ Русія ходи та проси милости-
ня, сега се е надулъ, като тарашъ и ка-
то пате у тегару, началникъ старешина въ
Монастыра. (слѣдва).

1860 Марта 21 Ловичъ.

Господине редакторе на В. Българія.

Умоляваме ви да вѣстите въ стѣл-
повети на нашѣтъ майкъ българія, слѣ-
дующето маловажно забѣлежаніе, та
да види, какви достойни и доброжела-
тели духовни сынове е родила, които
управляватъ нашити единородци съ ски-
птрѣтъ на караказанскія патрикъ.

Прочетохме въ вашія вѣстникъ съ-
общеніе за г-на Иларіона Ловчу отъ
единъ строполчавинъ, което е много
недостаточно; нъ малко или много ся о-
нарапило желѣзното сѣрдѣ на Н. П.

Господинъ Иларіоновите злоупотре-
бенія, които е направилъ на духовно-
то си стадо, (което му е ушъ отъ Бо-
га вручено), ако ги сравнимъ съ Г-нъ
Доротеевити, може да сж потѣжки на
народътъ и по противни на евангел-
скіятъ духъ. Нъ отъ нашити нѣма кой да
дири тѣя злоупотребенія, защото тѣхъ
малко вѣдатъ, може да се и ползува-
тъ отъ тѣхъ. Нема тѣзи достойни и
сѣгласни граждани, както въ Пльвенъ
и Враца, нашити граждани сж почти
интересати и егонисти, и съ едно уго-
щеніе и съ едно ведро вино, съ едно
горчиво кафе, не само епархіята пре-
даватъ на непаситната и сребролюбива
душа Иларіонова, нъ и цѣлѣй бъл-
гарскій народъ.

Какви добри падѣжди може да има-
ме отъ таквизи градоначалници, които
ся миятъ че сѣкакви добрини правятъ
на народътъ, а тѣ още ги злоупотре-
баватъ, и отъ таквизи духовенъ пас-
тырь грѣкоманинъ, търговецъ, ташерд-
жія свинарь (Сирчижія), като нашъ И-
ларіона? Н. П. си показа родолюбіето
когато дойде въ града на Г. Конковъ
което уже ся вѣсти и въ вашія В.
Вмѣсто да покаже примѣръ на други-
ти събрани, та даде за нашѣтъ об-
щенароднѣ църква, петдесать шестде-
сать хиляди гроша, а на Н. П. едва
сж откъсниха 2500 гроша, и то съ
голѣмото стараніе на г-на Конковъ.

той и въ този случай пакъ дѣсно ся оправда предъ събраніето, което ся бѣше събрало за това общенародно дѣло. (видѣхте, казува че азъ тѣзи година много загубихъ, като мя глубиха на Видинъ, и ако не бѣше ся случило това, можеше отъ своята си воля да поклоня не 50 или 60 хиляди грошове, нъ и сто и петьдесать хиляди). Майстина го глубиха, нъ не другъ а неговити роднини, защото ухлопахъ паричити, и то не само това дѣто ги показватъ, че зарадъ свинѣти, а и други, които ушъ съ лихва е далъ Н. П.

Господинъ Доротей копува по 4-5 хиляди гр. кюркуве, а Ловчу купува по 50 или 60 хи. кѣщія и лозія за своите, и то се за единъ прѣдмѣтъ.

На г-нъ Иларіона му сѣ распалило сърдцето отъ двѣ години насамъ, за ощенародното просвѣщеніе, и почти ката день ся старае, и заповѣдва на селянити, што вредъ по селата да ся правятъ църкви; (а училища не, защото отъ тѣхъ нѣма що да ухлопа). До сега повече отъ десать фермана е зель за църкви. Нъ и то не е отъ сърдечно желаніе, че иска да ся просвѣти народътъ, нъ че сѣ ще да глоби селянити седемъ осемъ хиляди, защото за фирманъ 2000 гр. за освѣщавање 3500 гр. и ако нема въ селото попъ, ше имъ упои за 2000 гр. отъ г-нъ Ексарховити евангелія и апостоли, като имъ даде за 350 гр. така щѣтъ нещѣтъ и една фанарія за 250 гр, които почти силомъ раздава по селата ето толкозь пары за въ джобътъ Иларіоновъ; чете ли нѣкой фанарія да пази Богъ!!

Голѣмъ страхъ владѣй въ нашии единородци въ епархіята отъ г-на Иларіона, за да не бы да земе отъ народътъ двестете хиляди грошове, които даде на Видинъ заради свинарлѣжа: защото до този часъ що е похарчилъ, се народътъ е плащаль; когато Хати-хумаюна се чете въ Видинъ похарчи 5000 х. а народътъ плати 25000 гр. На Търновскій митрополитъ хариза 20000 гр, а народътъ даде

25,000 гр, та отъ това заключаватъ да не бы и съ тѣзи да се случи сѣщото.

Нъ мена що ма е грыжа за общіятъ страхъ и негодованіе? Стига само да ми не поврежда кесійката, та народътъ ако ще и на огънь изгорѣ. До днесъ паръ не сѣмъ му далъ, така почти и прочіити граждане, и има да сѣмъ ухлопаль нѣколко коркою и печени прахци. Нъ пакъ не можа да ся стърпе безъ да сѣжеля единородцити си братія селяне, като ги гледамъ, че се разхождатъ на доло на горѣ изъ града та търсятъ пари съ лихва да наплащатъ на Г. Иларіона за сичките горѣреченни грошове, защото които селяне не сѣ имали готови пари да му се наплатятъ съ лихвѣтъ заедно. Той ся е подписаль за 14 Фанаріи, които силомъ раздава по селата, и ако ги не наплатятъ на врѣмѣ, послѣ и лихва зема за колкото ся забавятъ парите, вижте съ каква радостъ ся приема в. Фанарія. Селянити като плащатъ тѣй неправедно, отъ умраза не даватъ и да имъ помянешъ за вѣстникъ, а камо ли да го четатъ? Много села има, които до днесъ не сѣ му виждали вѣстника, и не знаятъ що е и ката година плащатъ на Н. П.

Сега у велики пости упои за по селата два попа за 3500 гр. а третія като нема толкова пари да му даде той остана не упопентъ, а знаятъ ли да прочитатъ? не не, той ги попи за порязаница да рѣжатъ.

На единъ селянинъ зель за родъ единъ добръ конь и пять стотинъ гро. На други селянентъ отъ попъ анастасовата енорія зель 2000 и то съ многото молане на попътъ.

Пазарджикъ.

(продъл. отъ стр. 127)

Попъ Георги непрестанва да дѣйствува силно да ся введе пакъ гръцкіятъ языкъ въ църквити и училищата ны, деѣ-нощъ ходи тича за да му ся сбѣдне волята. Неговъ защитникъ въ

дописката си (отъ която имаше току изводъ *въ измѣдѣтъ на бѣл. работи* брой 50 на вашіятъ вѣстникъ) като го нарича селянецъ, съ това иска да го омне отъ беззаконныи му поведенія и да хвърли въ подозрѣніе новіятъ сѣгашии епитропъ попъ Алексія, родомъ българинъ, а яѣ кравополитинъ (въ Мореа) както го нарича дописника. Негово свещенство попъ Алексія общо отъ градътъ на драго сърдце ся избра. Защитникътъ на селянеца п. георги, види сѣ, или иска да посвоява и нашии околни мѣста и да ги нарича гръцки, или пакъ отъ нѣкой интересна завистъ иска да почърпи съ това г. п. Алексія а да оправдае киръ п. георгія. Ния въ сичкити тѣя сме безпристрастни. Тѣя двѣ лица п. Алекса и п. георги, въ животътъ; поведеніето и образованіето на голѣма разлика сѣ. Нека защитникътъ п. георгевъ не бѣде тайнъ гръцки органъ и не мише съ прирастие, за да не навлече самъ на себе сѣ срамътъ и укорътъ отъ народътъ ны, както що ги е навлекълъ сами п. георги.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

И днесъ пакъ походѣтъ на Гарибалди. Това сѣмъло предпріятіе, кое то доказва дързостъ на човекътъ, е безъ ешъ въ послѣднити тѣя години. Такива примѣри ся виждаха само въ средни ти вѣкове.

До дѣ е достигнало бунтовното движеніе на Сицилія? дѣ е Гарибалди? какво е направилъ до сега? Голѣма неясность владѣй въ тѣя въпроси. Положителното е че кога то влѣззоха въ Сицилія, войскити можиха да влѣзатъ навѣтръ безъда срѣшнатъ препягствіе. Колкото за Гарибалди, до 16 Маія незнаяха дѣ е и сѣмненіе ставало за препягствіета му въ Сицилія и хора та имаха право да мислятъ че единъ човѣкъ, какъвто е Гарибалди като не съ войската си, не е сѣществуваче вече.

Нъ кой знай! Гарибалди който ся надѣваше да придобій изведнѣжъ онава което търсеше да ли не е промѣнилъ программата си? Кой знай да ли е въ Сицилія, както послѣдните европейски листове казваха че войската на Гарибалди и самиятъ Гарибалди преминали презъ римскити области и влѣзли въ неаполското царство. И въсредъ неяснотити които владѣятъ въ тия работи, не е чудно дѣто такива слухове ся раздаватъ, и *конституціонелъ* обявява това за чиста лъжа.

Завчера една депеша която отоманското правителство пріе право отъ Неаполъ, потвърждава слуховети които ся раздадоха тука за сполучваніето на царската неаполска войска.

Тая новина минала за твърдѣ истинна въ европа и ся потвърдила отъ нѣколко депешити които стигнали отъ италія по разни легации въ Парижъ. Споредъ както казватъ двѣти войски сж срѣщали при Силса, на дѣсно отъ Каматафини. Колко то за сполучваніе на Гарибалдовата войска, никоя новина не дошла да го потвърди.

Обаче, при сичко това бутовницити не сж ся развадили, нъ смѣстуватъ—и никой европейски вѣстникъ не отказва важността на тоя бунтъ. Споредъ послѣдните новини той ся распространилъ на много мѣста. Разни отдѣленія волници ся готвятъ въ провинциити Мессина, Палерма, Трапани и Гиргена и кога то тия отдѣленія ся съединятъ съ войскити които излѣзоха на Марсала увѣрватъ че числото имъ щело да стани до 12,000 души добръ запасани и добръ въоръжени. И тъй съединено, това тѣло ще може да предприеме въ островтъ важни дѣла. Прочеебунтътъ е въ силно положеніе въ Сицилія. Нъ ще сполучили? то е другъ въпросъ който, за да ся рѣши има нужда отъ повече врѣмя и отъ повече трудове отъ колко то не го мислиха.

Освѣтъ тия сили кои то сж въ

Сицилія, друга войска отъ петъ хиляди души сж испратила отъ Генуа за италийскити крайморія. Тая войска излѣзла въ заливтъ Санъ-Стефана, при обителло, малкъ гадъ въ Тоскана на граници ти на римски ти държави.

Ако глѣдаме новинити които идатъ право отъ Неаполъ, положеніе то на това царство не е толко силетено както го представляватъ депешити кои то идатъ отъ Сардинія и Англія. Напротивъ неаполското правителство ся види да е въ състояніе да посрѣщни бунтътъ който заплаши да привземе двѣти сицилія, както и нападаніе то на Гарибалди.

Отъ друга страна генералъ Ланца тръгналъ за Сицилія. Още даватъ за вѣроятно че неаполскіятъ дворъ ималъ намѣреніе да одобри управление то на островтъ, който, споредъ както думатъ, ще състави едно вицекарство и кой то ще има особити установенія съразмѣрно съ характертъ и нужди ти на жителити. И подалеч отиватъ, увѣрватъ че вицекарьтъ ще бѣде князь Трани втори братъ на неаполскіятъ царъ. Тоя младъ князь, е роденъ на прѣви Августъ 1838, ужененъ на 1858 съ княгиня Матилда де Бавіеръ, сестра на неаполска та царица. Князь Трани е офицеринъ въ неаполската войска. Вицекарьтъ щелъ да живѣе въ Палерма. Тоя градъ ще е не само главниятъ градъ на управление то нъ още и столицата на островтъ.

Нъ слѣдъ сички ти тия приключенія които ставатъ предъ очи ти на европейскити сили, какво е положеніе то на Сардинія, на франція и Англія въ сицилійскіятъ въпросъ? Ако върваме единъ Италійски вѣстникъ Г. де Кавуръ сж задлъжилъ да подкрѣпва походътъ на Гарибалди съ сичката си сила. Наистина той требаше или да възбрани тоя походъ или да го подкрѣпи. Друго средство нѣмаше.

Да го възбрани? г. де Кавуръ не можеше да направи това безъ да на-

рани общото мнѣніе и наистина той не го възбрани. Да го подкрѣпи? Цѣлата дипломатиція искаше това: нъ иска го съ протестации и споредъ казаніе то на единъ кореспондентинъ, Прускіятъ и Русскіятъ представители показали голѣмо негодваніе и изрѣкли много строги думи на туринскіятъ кабинетъ.

Колко то за франція и Англія, тѣ были съгласни да не ся мѣсятъ, нъ да оставятъ борбата да ся прави между неаполското правителство и сицилійскіятъ бунтъ, исклучително на съвоя друга сила. Това послѣдне то расположение ставало за Сардинія, ако тя поиска да помогни сицилійскіятъ бунтъ, защо то Австрія обявила че въ тоя случай ще ся сѣси отъ пейна страна за въ полза на неаполскіятъ царъ. Таково замретеніе сж дало формално и на войската която генералъ Ламорисіеръ командува. Думатъ още че Англія прѣставила че ѝ было нужно да зацѣпва нѣкой градъ въ Сицилія; нъ Франція отговорила че и тя имала нужда да зацѣпва нѣкой точка.

Отъ Римъ нѣмаважни повини. Споредъ едно писмо отъ Парижъ че войскити които генералъ Ламорисіеръ командува сж въ Урбанъ 1,000 души, въ Губіо, 1,500 въ Перуцъ 2000; въ Пезаро 25,00, въ Фоссомбръ, 3,000 въ Анкона 5,000 въ Мачеріята 1500 въ Фано 600, въ Сипиганглія, 300, въ Омбрія 3000 сичко 15,000 души.

Француската ескадра не е тръгнала още отъ Тулонъ; увѣрватъ че само три кораби ще ся отдѣлятъ и ще идатъ около царството на двѣти Сицилія. Единъ ще иди на Неаполъ, другъ на Палермо и еднъ трети на Мессина. Француската войска бърза да сж дигни отъ Ломбардія. Много француски кораби отишли на Генуа за да принасятъ войската.

Слѣдъ боятъ, Мадридъ направилъ военни си празници. На 11 Маія 28 априлія, войската която ся върна

отъ Африка, направила тържественният си входъ, вредъ възхищеніето на народътъ. Повече отъ 8,000 души присъствуваха на това патриотическо тържество.

Неудовлетворителни слухове ся раздадоха отъносительно за 4-тъ милиона чалони на Марокцити като удовлетворение на боятъ. Обаче генералъ Одонелъ не ся обезпокоявалъ затова и не ся съмнявалъ че тая сума не ще да ся плати. Повѣреніето му было въ думата на Муллей Аббасъ.

Извѣстиятъ отъ Вiena че Австрія была готова да введе въ Унгарія стариятъ уставъ и да отговори съ тоя начинъ на желаніята на Маджарити. Ако това е истина, то е голѣмо рѣшеніе предъ което пріятелити на унгарската народностъ ще ржкоплеснатъ жарко.

Голѣмиятъ дукъ Никола руски е въ Парижъ. *Мониторътъ* разказва пристиганіето му съ слѣдующиятъ начинъ: » Н. И. Высочество великіятъ руски дукъ Никола стигна вчера въ Парижъ и слѣзе въ отелъ де Лувръ.

» Князътъ ся пріе днесъ на два часа отъ Т. В. императорътъ и императрицата. Двѣ кола отъ двортъ отидоха да зематъ князътъ отъ жилището му дѣто го заведоха съ истото тържество.

— 0 —

Стана въ Ц-градъ едно промѣнѣ въ лицето на министрити. Н. Выс. Мехмедъ кѣбразлъ паша ся въздигна великъ Визиръ намѣсто Н. Выс. Ружди паша.

Въ вторникъ къмъ шесть часа вечерта, въ часътъ когато високити чиновници събраха на В. Портата ся готвиха да си отидатъ, Еминъ бей втори секретарилъ на Н. Ц. В. Султантъ донесе единъ повѣхъ а т т т. Тоя императорски хатъ ся чете предъ министрити и високити чиновници на имперіята. Съ него Н. Ц. В. извѣстяваше на В. визиръ че въ стараніята си за интересити на сичкити си подданиници неотлично и за сичко което може да помогне въ одобреніето на състояніето имъ, Н. В. го определява да иди да обиколити и разгѣда румелійскити провинции. По отсъствието му Н. Выс. Али паша ще го намѣсти.

Завчера въ четвъртъкъ съобразно съ царското желаніе, Н. Выс. вел. везиръ тргна за Варна съ вاپортъ Сайки-Сади, двѣ корвети съдружаватъ високіятъ чиновникъ. Отъ варна Н. в. ще иди за Шуменъ, Софія и Нишъ. Повече отъ 20 дни или наймного единъ мѣсець не ще ся май.

Лицата които съдружаватъ Н. выс. сд: Ахмедъ бей

голѣмъ канцлеръ въ дивантъ, Девдетъ ефенди, исторіописецъ на имперіята и членъ въ танзиматскія съветъ; Бесимъ бей, членъ на правосѣдливтъ съветъ Музуросъ втори преводачъ на в. порта; двама чиновници отъ маіето; Фотіадисъ вѣкога кану кехая на Молдавія; Рамисъ бей колопелъ адютантъ; Шевкетъ бей началникъ на баталіона смѣтъ на Н. выс. в. везиръ; Кенанъ бей членъ на писалището на иннострани дѣла, Кадри бей членъ на писалището на мазбатити; Месруръ бей, членъ въ писалището на кореспондѣнціи-ти на иннострани-ти дѣла; Мюрать бей, членъ въ писалището на преводи ти за иннострани дѣла Гаврилъ ефенди (Г. Крстевъчъ) членъ въ съветътъ на търговското министерство; Артишъ ефенди, членъ на съдловището на виновати; доктър Панзирисъ; трима адютанти и други офицери. Сичката кѣща на Н. Выс. Мехмедъ кѣбразлъ паша, ще го съдружи

Преди да излѣзе на пѣтуваніе то си, татари ся распрятиха въ разни каззи на Румели съ съветванія отъносительно за мезлишити които Н. В. В. Везиръ ще председателствува по пѣтуваніето си.

— Въ вторникъ, Н. Прев. Хаури Булвентъ, англиски посланикъ отиди въ палатътъ на Долма Бахча, дѣто ся пріе отъ Н. И. В. Султантъ.

— Въ вторникъ Н. Прев. австрийскіятъ посланикъ ходи на В. Портата дѣто има конференція съ Н. Выс. Великіятъ Везиръ и Н. Прес министрътъ на иннострани ти дѣла.

СЪКАКВИ ПЪЩА И НОВИНИ

— Миналата сѣбота и сѣрда ся изгориха 14,000,000 канне.

— Н. Выс. Реуфъ паша кой то бѣше петъ пѣти великъ Везиръ, умрѣ въ вторникъ презъ ношъта въ кѣщата си на Бахаръ, на възраст 93 години. Опѣлото му стана на Еюпъ съ обыкновенно то тържество.

— Н. В. Мехмедъ Ружди паша по заповѣдъ на Н. И. В. Султантъ пріема заплата та която ся даваше на Н. В. Кѣбразлъ паша и която състои въ 60,000 на мѣсець.

— Пишатъ ли отъ Габрово: Т. прев. Х. Кямилъ паша Силистра вазеси и Фехимъ паша, търновски каймакаминъ благоизводиха да подарятъ седмъ тѣхъ ни училища съ п

100 гроша сѣкое за ученици ти, и по 40 гр. на сѣкои учитель. Особно Мехмедъ ефенди учительтъ на турскіятъ языкъ ся дари отъ Н. П. Фехимъ паша съ 60 бешлицы. Т. Прев. дадоха на началници ти 300. гр. за да си направятъ зѣфетъ и ся повеселятъ на царското здравіе. Т. Прев. освѣтъ като си заплатиха сички мастрафи, оставиха по 5 гр. на сѣва кѣща дѣкато имъ бѣха хората, а пакъ стопанити въ конаци ти на кои то бѣха на квартиръ, Т. Прев. ги подариха съ значителни подарци.

— На Маія стигнали въ Варна двоица прости Българи отъ село Саркали (Пловдивско) определѣни отъ селянити си да събиратъ помощъ за една църква която сега правятъ. Тѣ си имали препорѣчителни писма и ся представили предъ Варненскіятъ владика за да пскатъ дозволеніе да просятъ изъ епархія та му. Едно омазъ былъ сичкіятъ отговоръ на фанаріотинтъ; зашто то тѣ щели да съблечатъ стадо то му.

— ЧОРАБЧИЙСКО-АБАЧИЙСКІЯ Български еснафъ въ Ц-градъ умолява пріятелити си да присѣствуватъ на Бълг. църква, въ понеделникъ св. духа Маія 23 дѣто ще правятъ еснафски помянъ тържественно и Н. С. Иларіонъ Бъл. ще служи литургія съ сичкити свещеници.

— Железници сѣ много оплакватъ за търговіята имъ зашто овчето мѣсо дѣто продаваха 8-8 1/2 гр. сега слѣзе на 4 1/2—5 и купувачити пѣжа да ся явяватъ никакъ.

— Миналата сѣрда Тютунджийскія Български еснафъ въ Галата, както и многочисленити пріятелити и родопе на Дуличиновата фамилия изгубиха отъ тоя свѣтъ Г. Христа Добрува Дуличинъ, слѣдъ една болѣсть отъ една педѣля. Едно голѣмо множество Българи, еснафчи и пріятелити на покойниятъ ся намѣриха на опѣлото, което ся извърши у Бъл. църква въ Ц-градъ отъ Н. С. Иларіона съдруженъ отъ сичкото Българско духовенство.

— Съобщаватъ ни че нѣкой си коцовлахъ Елински судитинъ на скоро дошелъ отъ Т. Пазарджикъ, ималъ честь да ся конуши въ Базъ-Капанъ съ Дървенія Господъ. Тога Господъ съ страшни облаци слѣзъл у Базъ-капанъ зашто Елинскія судитинъ струвало му ся, че ся намира у Т. Пазарджикъ и искалъ да развращава нашити Българи.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Маія 20

Лир. Тур.	Гр.	...	...	107
Лир. Англ.	...	...	...	116 15
Милицъ	...	...	...	55
20-франгъ	...	...	...	93 5
Полъ Имп.	...	...	...	95 5
Медж. бѣло	...	...	...	21 10

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ.

*Дъмовете на сърдцето**отъ Августъ Макетъ (1)*

И най послѣ какво сношеніе може да съществува между говореніето за което баща ми ми патаква и княгиня Новарчинъ, на която ми хвърли името като единъ камъкъ, и на което не съмъ никога, нито тая вечеръ говорилъ?...

Истината е чи момъкътъ не бѣше никога говорилъ на княгинята. Той отбѣгнуваше да си представи на княгинята която срѣщаше въ много салони; благодареше ся само да я глѣда и да ѝ ся чуди; нито веднѣжъ не бѣше поздравилъ за да привлече поглѣдътъ ѝ. И при това, по една чудна орисница поне десять пѣти, контесса Гортіани, пріятелката ушъ на г-жа Новарчинъ си бѣше случила между младити момци, както си позволяватъ женити съ висока воля, съ ниски глѣдъ и ва които природата и трийсетъ години сж дади дебели рѣцѣ.

Прочее, нищо мъчно нѣмаше за Арманда, ако искаше да начини да иди и дожда. Разговорътъ, поздравеніето единъ пѣтъ начпати Арманда можеше да приближи до полкината, първо сама и послѣ наедно съ рускината. Той бы сполучилъ да изрече нѣкоя важна дума послѣ дѣъ, послѣ да придобій сячко което ся придобива когато нѣкой иска: зелененіе и негли една визита. Това не можели направи единъ малаъ благополученъ? Той начпува, думатъ, най внимателната любовь. Нѣ това средство не угаждаше на Арманда; той предпочете подобръ да отбѣгнува зеленити очи на контеса Гортіани а нежели да привлече хубавити черпи очи на княгиня Новарчинъ.

—Защо баща ми ми ся кани, слѣдваше Арманда да говори въ себе си, за об-

явеніето което направихъ за г-жа Новарчинъ? Кого съмъ наранилъ ако не г-жа Гортіани? Като пріятелка, тя трѣба да е завистлива, и моити похвали сж устрѣлили сърдцето ѝ. По добръ, не обичамъ зеленити очи.

Съ тоя начинъ заключи Арманда; и заключаващъ, азъ, че монологътъ е естественъ.

Додѣто младиятъ момъкъ тѣкуваше сърдитината и горчивити думи на баща си додѣто търсеше епигмата на четвъртѣхъ милиона, той вървеше полѣка и съ челото наведено. Нѣ слѣди малко, рѣшенъ да не уморява мозъкътъ си за да търси изясненіето което го чѣкаше въ бащината му къща, Арманда исправи главата си. Много стѣпки истропаха отъ задатъ му въ частъ когато излизаше изъ улицата на уневерситета. Нѣколко черни облаци идяха отъ югъ, вѣтрътъ вѣеше. Доло нѣмаше жива душа и никаква звѣзда не ся видѣше горѣ.

Въ истата минута, Арманда осѣти че трима души го обиколиха, отъ които единътъ като отиде огъ предъ му, рече на кжсо нѣ доброправно.

—Вый ли сте Г. Арманда не Бьержъ?

—Да, отговори той зачуденъ и немирненъ да ся види познатъ отъ такива хора и на такъвъ часъ.—

—Въ тоя случай, рече човѣкътъ заирамъ ви въ името на законътъ.

Арманда бѣше осѣтилъ че го зазираха нѣ не бѣше помислилъ че го зазира въ името на законътъ.

—Не ся надѣваме че искате да ся противите, повтори онзи който бѣше говорилъ.

—Не, тося знай рече момъкътъ, обаче чини ми ся че съмъ чулъ да казватъ че, за да запратъ нѣкого, нѣкакви условия сж неизбѣжни, дору и въ врѣмето на республиката.

—Господине, нѣмаме обичай да приказваме на пѣтътъ, отговори препитствіето: Безъ съмнѣніе вый имате правдини и доказателства; ный имаме заповѣдь. Песлѣдвайте ни.

—Кадѣ мя водятъ, попита младиятъ момъкъ. Искамъ да знаа за да извѣстя на баща си който ще ся наскърби, обеспокои ако не си идж тая вечеръ у дома.

Додѣто още тѣй говоряха една кола бѣше ся появила. Единъ отъ чиновницити отвори вратата, единъ другъ бѣсна полѣка уловениятъ; началникътъ искусенъ и наученъ, бѣше влѣзълъ презъ другата врата. Единъ само агентинъ съдружи началникътъ, другиятъ остана въ улицата. Колата прина.

Като сичкиги тѣя приключенія бѣха станали въ една или двѣ минути, уловениятъ смутенъ, не можи да забѣлѣжи на кждѣ отиваше. Той пошавна за да разгѣда.

—Недѣйте мърда, г-не, рече агентинътъ който бѣше отдѣсно.

—Ама кадѣ мя водятъ и защо мя заиратъ? Не съмъ злодѣецъ извика младиятъ момъкъ.

—А! не викайте, прекжсна агентинътъ.

—Баща ми мя чѣка!

—Ще обадятъ на г-на баща ви, ако ви заиратъ; нѣ възможноеда не ви заиратъ.

—Ще стоя запрянъ бари тая нощъ рече Арманда.

—Мълчете, господине, рече Лако-ническіятъ вардачъ.

Арманда мълкна.

Слѣдъ като вървѣ около двайсетъ минути, колата ся въспрѣ. Прозорцити ся отвориха и вардачътъ на Арманда го прекара презъ една къшна врата безъ да знай какъ ся бѣ отворила. Водаха го за рѣка и му помагаша да качи една тѣсна стѣлба.

—Кадѣ съмъ да го земе дяволъ-тъ? избра той съ полвинъ гласъ.

—Ссжтъ! рече строго агентинътъ.

Най послѣ искачиха сж. Тогава вардачътъ го потегли и му показа една слаба свѣтлина която ся видеше на далечъ. (слѣдва).